

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκυκλιζόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιο καὶ Τρίμηνο ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμιπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 42ος

Ἀθῆναι, 28 Σεπτεμβρίου 1935

Ἔτος 57ον. — Ἀριθ. 44

Η ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΤΟΥ ΦΟΥΦΟΥΛΗ

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἐγώ, ἀπὸ μέρους μου ἀγαποῦσα πολὺ τὴ γειτονιά μας, γιατί οὔτε ἀ-
μάξια κι' αὐτοκίνητα συχνοπερνοῦ-
σαν, οὔτε ὁ κόσμος πλημμύριζε τοὺς
δρόμους. Ἡ γωνιά αὐτὴ
ἔμοιαζε πλασμένη γιὰ ἐ-
κείνους ποὺ ἤθελαν νὰ
ρεμβάσουν ἢ νὰ θαυμά-
σουν τὶς ὁμορφίες τῆς,
καθὼς καὶ γιὰ τὰ παιδιά
ποὺ ἐπαιζαν ἤσυχα κι'
ἀμέριμνα στὸ πεζοδρόμιο.

Ἀλίμονο! Γιατί τὰ παι-
διά, ποὺ ἐμεῖς τὰ ζωῶ
τάγαποῦμε τόσο, νοιώ-
θουν τέτοια εὐχαρίστηση
νὰ μᾶς βασανίζουν; Τὸ
ξέρω πὼς τὶς περισσότε-
ρες φορὲς τὸ κάνουν ἀπὸ
ἀνοήσια ἢ ἀπὸ ἀγνοια
καὶ πολὺ σπάνια ἀπὸ
πραγματικὴ κακία· ὥστὸ-
σο τὰ παιδιά, καὶ μάλι-
στα τὰ παιδιά ποὺ παί-
ζουν στοὺς δρόμους, εἶναι
πολλὲς φορὲς ἀληθινοὶ
δῆμιοι γιὰ τὰ κακόμοιρα
τὰ ζωῶ. Ὑπάρχουν ὅμως
κι' ἄλλα, καλὰ, τρυφερά
σάν τὸ μικρό μου κύριο,
ποὺ μᾶς κάνουν νὰ πα-
ρηγοριόμαστε κάπως γιὰ
τὴν κακία τῶν πρώτων.
Γι' αὐτὸ ἐγὼ δὲν μπο-
ροῦσα νὰ ἔχω κανένα
παράπονο. Ἦμουν στὰ-
λήθεια εὐτυχησμένος.

Καθὼς εἶπα καὶ πάρα-
πάνω, τὸ διαμέρισμά μας
ἦταν ἰσόγειο. Ὅποτε δὲν
κοιμόμουν, βρισκόμουν
ξαπλωμένος σ' ἓνα μα-
λακὸ μαξιλάρι, βαλμένο

ἐπάνω στὸ παράθυρο τῆς τραπεζα-
ρίας, καὶ ἀπ' ἐκεῖ παρακολουθοῦσα
τὴν κίνηση τοῦ δρόμου. Τὸ βράδυ,
ὅταν σκοτείνιαζε, ἡ θέση αὐτὴ μ' ἄ-
ρεσε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη.



Οἱ διαβάτες ἦταν πιδ ἄραιοι καὶ
τὰ παιδιά εἶχαν μαζεῦτεϊ στὰ σπίτια
τους. Ὅλος ὁ δρόμος καὶ ἡ προκυ-
μαῖα ἔμοιαζε σάν νὰ ἦταν δική μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα μαζεύονταν καὶ με-
ρικοὶ ἄλλοι γάτοι τῆς γειτονιάς καὶ
ἔκαναν τὶς τρέλλες τους καὶ τὰ παι-
χνίδια τους. Ἐγὼ δὲν λάβαινα μέρος
καὶ τόσο συχνὰ σ' αὐτὰ τὰ παιχνίδια
καὶ πάντα πρόσεχα νὰ
μὴ ξεμακρύνω ἀπὸ τὸ
σπίτι. Ἀλλωστε καὶ τὰ-
φεντικά μου, μόλις μ' ἔ-
βλεπαν νὰ πηγαίνω λίγο
μακρύτερα, μὲ φώναζαν
ἀμέσως πίσω.

Ὅστόσο, μιὰ ἐποχὴ ἄρ-
χισα νὰ μοῦ κάνει κέφι
νὰ πάω κανένα μακρινὸ
περίπατο μὲ μιὰ χαριτω-
μένη ἄσπρη γατούλα, ποὺ
μαζί τῆς εἶχα πιάσει στε-
νὴ φίλια. Ἡ Χιονούλα—
ἔτσι τὴν ἔλεγον τὴν ἄ-
σπρη γάτα—ἐρχόταν καὶ
καθόταν κάτω ἀπὸ τὸ πα-
ράθυρό μου καὶ ρουθού-
νιζε γλυκὰ-γλυκὰ, κοιτά-
ζοντάς με καὶ ἐγὼ τῆς
ἀπαγοῦσα μὲ παραπονε-
τικὰ νιαουρίσματα. Δὲν
τολμοῦσα ὅμως νὰ πηδή-
σω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ
νὰ τὴν ἀκολουθήσω κι'
ἔτσι ἐνόχτωνε, ἔφτανε ἡ
ὥρα γιὰ νὰ κλείσουν τὰ
παράθυρα—ἦταν χειμώ-
νας καὶ βράδυαζε νωρὶς
—καὶ ἡ συντροφιά μου
κοδόνταν.

Ἔτσι μιὰ ὥρα βρα-
δυὰ, ξάστερη καὶ ψυχρού-
τοιχη, τ' ἀφεντικά μου
βγήκαν καὶ πῆγαν στὸ
θέατρο, παίρνοντας μαζί
τους καὶ τὸ γιό τους, τὸν
μικρό μου Ἀδγουστίνο,
ποὺ ποτὲ του δὲν θὰ μὲ

Ἐτάξε τις κόττες

ξεχνούσε, και ή υπηρέτρια δέν θυμήθηκε νά κλείσῃ τὸ παράθυρο καί μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μπόρεσα νά ἐξακολουθήσω τὴν κουδέντα μου μὲ τὴν ἀσπρη γατούλα. Αὐτὴ βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο κι' ἐγὼ ἤμουν καθισμένης στὸ πρεβάζι. Μὲ προσκαλοῦσε νά πάω μαζί της, μὰ ἐπειδὴ ἤμουν πολὺ λογικὸς καὶ φρόνιμος γάτος καὶ τῆς φαινόμουν πολὺ δυστακτικός, ἔκανε πὼς θὰ ἔφρευε κι' ἀπομακρύνθηκε γυρίζοντας κάθε τόσο καὶ κοιτάζοντάς με κοροϊδευτικά· τὴ στιγμή ἐκείνη κτύπησε ἔντεκα ἡ ὥρα.

Ἡ νύχτα ἦταν ἑσώτερη μὰ σκοτεινή, ἐπειδὴ ὅμως ἐμεῖς οἱ γάτοι βλέπουμε καὶ στὸ σκοτάδι, τὴν παρακολουθοῦσα ἀπὸ μακριά μὲ τὰ μάτια· τὴ στιγμή πού ἔφτασε στὴ γωνία τοῦ δρόμου καὶ ἦταν ἑτοιμὴ νά

κάρρα ἀπὸ τοὺς μανάδηδες καὶ τὰ μάξια ἀπὸ τοὺς γαλατάδες μ' ἐπίασε μεγάλος φόβος, γιατί ἤμουν δλότελα ἀσυνείθιστος νά γυρίζω στοὺς δρόμους καὶ μιὰ σκέψη κυρίαρχη στὸ μυαλό μου: Νά γυρίσω σπῆτι μου, ὅσο πιὸ γρηγορὰ μποροῦσα.

Ὁ τρόμος μου μ' ἔκανε νά τὸ βάλω στὰ πόδια καὶ νὰ γυρίσω νά τρέχω δλότιστα μπροστά μου χωρὶς νά προσέχω πού πηγαίνω. Δέν ἤξερα καλὰ τὴ γειτονία μας κι' ἐστὶ ἀντὶ νά τραβήξω κατὰ τὴ δική μας προκυμαία τράβηξα κατὰ τὴν ἀντίθετη. Τὴ στιγμή ὡστόσο πού ἐτοιμαζόμουν νά στρίψω, ἕνα ἀμάξι γαλατάδικο πέρασε ἀπὸ κοντά μου μὲ μεγάλο θόρυβο. Τρομοκρατήθηκα σὲ τέτοιο σημεῖο, πού ἐξακολούθησα τὸ τρελλὸ τρέξιμό μου δλότελα σατισμένος. Πέρασα

πηρέτρια καὶ τὸ νόστιμο φαγητὸ πού κάθε μεσημέρι ἔβαζαν γιὰ μένα σ' ἕνα τοσανάκι μπρὲς στὰ πόδια τοῦ τραπέζιου τῆς τραπέζαρίας, ἀνάμεσα στὴν κυρία μου καὶ στὸν ἀφεντικό μου· δνειρεύτηκα πὼς καθόμουν στὴν ἰδιαίτερη καρέκλα μου, πού τὴν ἔφερναν πάντοτε κοντά στὸ τραπέζι κι' ὅπου ἀνέβαινα γιὰ νά παίρνω ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀφεντικῶν μου ὅλους τοὺς ὠραίους μεζέδες πού με φίλευαν.

Τὴ στιγμή πού ἐτοιμαζόμουν—στὸν ὕπνο μου βέβαια—νά πάρω ἀπὸ τὸ χέρι τῆς κυρᾶς μου ἕνα μπισκοτάκι μουσκεμένο σὲ γάλα, ἐξόπνησα καί, ἀλίμονο, δέν βρέθηκα σὲ ὠραῖο καὶ ἀναπαυτικό σπῆτι ὅπου εἶχα ζήσει ἴσαμε τότε, ἀλλὰ σὲ μιὰ μαύρη τρύπα, ἀνάμεσα σὲ μπουτίλλιες καὶ σὲ βαρέλια, ὅπου ὅμως δέν ἔδλεπα τίποτε φαγώσιμο, ἐνῶ ἡ πείνα μου ἦταν μεγάλη καὶ κάθε στιγμή γινόταν καὶ μεγαλύτερη.

Ἀρχισα νά γυρίζω καὶ νά στριφορίζω μέσα σὲ ὑπόγειο, μὴ ξέροντας ποῦ ἀπ' τὰ δύο ἦταν περισσότερο φοβερό: νά μείνω ἐκεῖ μέσα, μὲ τὸν κίνδυνο νά πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα, ἢ νά ριφκοινδυνεύσω νά βγῶ σὲ δρόμο ἀψηφώντας ὅλους τοὺς κινδύνους πού θὰ μοῦ παρουσιάζονταν;

Εἶχα χάσει τὸ δρόμο μου, ἤμουν μισοφόβος ἀπ' τὴν πείνα. Τί νά κάνω; Ποῦ νά πάω. Ἡ ἡσυχία κι' ἀμέριμνη ζωή πού εἶχα περάσει ὡς ἐκείνη τὴν ἡμέρα μὲ εἶχε ἀφήσει δλότελα ἀπροετοίμαστο γιὰ μιὰ τέτοια περιπέτεια. Ἐνοιωθα πὼς δέν ἤμουν ἀρκετὰ δυνατὸς γιὰ νά παλαίψω καὶ νά τὰ βγάλω πέρα. Ἀπελπισμένος πιά καὶ ἀποθαρρυνμένος, κουβαρίζοντάς με μιὰ γωνιά καὶ παραδόθηκε στὴν ἀπόγνωση, μὴ βλέποντας καμμιὰ σωτηρία ἀπὸ πούθενά.

Οἱ ἡμέρες τοῦ χειμῶνα εἶναι πολὺ σύντομες. Ἐκείνη ὅμως μοῦ φάνηκε ἀτέλειωτη. Ἀδίσταχτη πείνα θέριζε τὰ σπλάχνα μου καὶ σὲ μαρτύριό μου εἶχε προστεθεῖ καὶ ἡ δίψα. Κατὰ τὸ βράδυ ἀρχισα νά νοιώθω βαρειά καὶ μουδιασμένα ὅλα μου τὰ μέλη. Δέν εἶχα τὴ δύναμη νά σηκώσω οὔτε τὸ κεφάλι μου, ὅταν ἐνοίωσα δίπλα μου ἕνα ἐλαφρὸ χᾶδι καὶ τὴ μύτη μου ἔφτασε ἡ ἀνοστή μπουρδιά ἀπὸ ὦμο κρέας. Ὡστόσο νόμιζα πὼς ὅλα αὐτὰ τὰ ἔδλεπα στὸν ὕπνο μου καὶ δέν ἤθελα νὰ νοιώξω τὰ μάτια μου. Σὲ λίγο ὅμως ἄκουσα κι' ἕνα νιαούρισμα, πρῶτα παρακλητικό κι' ὕστερα δυνατώτερο, καὶ τότε ἀποφάσισα νά κοιτάξω γύρω μου.

Ἀπ' τὸ Γαλλικὸ τῆς Jeanne Girard
(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΚΙΛΙΑΣ

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ

Ἕνας αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας ἀγαποῦσε πολὺ τὴ γυναῖκα του κι' ἐπιθυμοῦσε νά μὴν τὴ λησμονήσει ποτὲ ὁ λαὸς του.

Μιὰ ἡμέρα τῆς ἔδειξε ἕνα μεταξοσκώληκα καὶ τῆς εἶπε:

— Κοίταξε σὲ τί μπορεῖ νά χρησιμεύσῃ, πὼς μπορεῖ κανεὶς νά τὸν μεγαλώσῃ κι' ὁ λαὸς δὲ θὰ σὲ ξεχάσῃ ποτέ.

Ἡ βασίλισσα παρατήρησε τὸ μεταξοσκώληκα κι' εἶδε πὼς πεθαίνει τυλιγμένος μὲ μιὰ κλωστή. Ἐξεδίπλωσε τὰ νήματα αὐτά, τὰ ἔνωσε, τὰ ὕφανε κι' ἔκανε ἕνα μεταξωτὸ μαντήλι. Παρατήρησε ἀκόμῃ πὼς ὑπάρχουν πολλοὶ μεταξοσκώληκες ἀπάνω στὶς μουριές. Ἐκοψε λοιπὸν μουρδούλλα κι' ἔθρεψε μ' αὐτὰ μεταξοσκώληκες. Ἐμεγάλωσε πολλοὺς κι' ἔμαθε καὶ σὲ λαὸ τῆς πὼς νά τοὺς μεγαλώνουν.

Αὐτὸ ἔγινε ἐδῶ καὶ πέντε χιλιάδες χρόνια. Οἱ Κινέζοι ὅμως τὴ θυμούνται ἀκόμα, καὶ κάθε χρόνο παγγυρίζουν τὴ μνήμη της.

(Ἀπὸ τὰ «Παιδικὰ» τοῦ Λέοντος Τολστόϊ)

ΖΩΗ ΦΡΑΓΚΟΥ

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

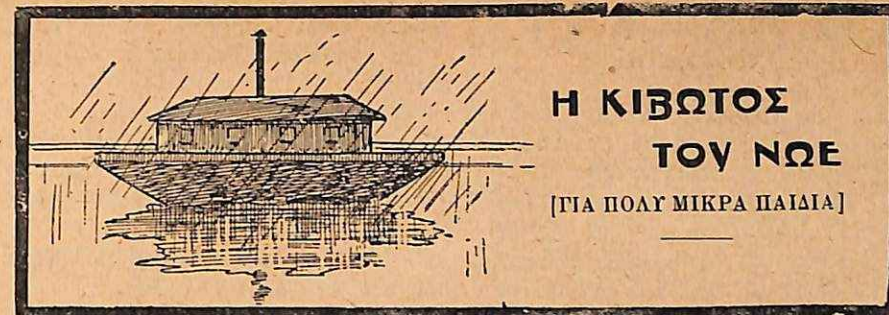
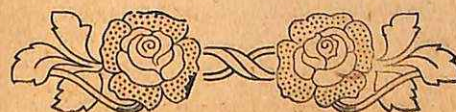
Μιὰ πεταλούδα κυνηγᾷ, παιδοῦλα δνειρεμένη, Πού παίζει σου τὰ πιὸ τρελλὰ παιχνίδια ἢ κατεργάρα Μακρυά, κοντά σου, ἐλευτέρη, σκλάβω, δική σου ἢ ξένη, Ἀπὸ τὴ Θλίψη στὴ Χαρά, στὸν Πόνο, στὴ Λαχτάρα!..

Καὶ βλέπω στὰ ματάκια σου πανσέδες νά εὐωδιάζουν Ἀκούω, σὰν κροῦσταλλο νερό, τ' ὠραῖο χαμόγελό σου, Πηδοῦν οἱ μπουκιές τῶν μαλλιών, στάχνα πού τρεμουλιάζουν Καθὼς ἀγγίζουν ἀπαλά τὰ κρῖνα σὲ λαιμό σου,...

Τὴν ἐπίασες! Τὴν ἔσφιξες σὲ ροδοδάχτυλό σου Καὶ σπάρραξε ἡ βαρυμόρη νά βοῇ τὴ λευτεριά της Μέσα σου ἐχόρευε γοργὰ καὶ σέβανε ἡ καρδιά σου Καὶ χάρωνταν τρελλὴ χαρὰ γιὰ τὸ κατόρθωμά της!..

Ὁραῖα κι' ἀργά, πὼς γλύστηρες νεκρή, ὦ πεταλούδα Κι' ἀπόμεινε σ' ἄλλογιστα τὰ χέρια ἢ χρυσοσκόνη Πὼς κλαίω, πὼς κλαίω γιὰ τὸ χαμὸ μαζί σου, ἀπλή παιδοῦλα, Τῆς Εὐτυχίας, πού μιὰ στιγμή περνάει καὶ μᾶς θαμπώνει!..

ΜΑΡΙΑ Μ. ΦΑΛΑΓΓΑ



ΙΔ'.—Ὁ θρήνος τῶν ζώων

Ὅταν τὰ ζῶα βγῆκαν ἀπὸ τίς καμπίνες τους, κι' ἀνέβηκαν ἀπάνω κι' εἶδαν τὸ φοβερὸ θέαμα, φοβήθηκαν πολὺ. Μόνο τὰ ὑδροβία—ἡ πάπια, ὁ κάστορας, ἡ φώκια, ὁ ἵπποπόταμος κατ' ἄλλα—δέν ἔδειξαν μεγάλη ἀνησυχία. Καὶ μιὰ στιγμή πού ὁ Νῶε, δείχνοντάς τους τὴν ἀπέραντη θάλασσα, εἶπε:

— Πόσο νερό, παιδιά μου!

— Ἐ, ὄχι καὶ τόσο πολὺ! ἀποκρίθηκε ἡ πάπια.

Τάλλα ὅμως ζῶα ἀοχισαν νά κλαῖνε καὶ νά θοηνοῖν σὰν τὴν κυρία Νῶε. Καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλα ἡ γάτα, πού φοβάται τόσο τὸ νερό, καὶ τὰ φάγσιμα—τὸ βώδι, τὸ πρόβατο, ὁ λαγὸς καὶ τὰ λοιπά.

— Ἀν περάσουν σαράντα μέρες, ἔλεγαν αὐτὰ σὲ Νῶε, καὶ δέν φανῇ ἡ γῆ, θὰ τελειώσουν τὰ τρόφιμα πού ἔχετε στὴν Κιβωτό, καὶ θὰ μᾶς φάτε γιὰ νά μὴν πεθάνετε ἀπὸ τὴν πείνα. Δυστυχία! Καλύτερα νά μέναμε ἔξω κι' ἂς νηγιόμαστε!

— Ὀλιγόπιστοι! τὰ μάλωνε ὁ Νῶε θυμωμένος. Δὲ σᾶς εἶπα πὼς ὁ Θεὸς μοῦ ἔδωσε τὸ λόγο του πὼς σὲ σαράντα μέρες θὰ τελειώσουν ὅλα; Οὔτε μένα μπορεῖ νά μὲ γέλασε ὁ Θεός, οὔτε ἐγὼ εἶχα κανένα συμφέρο νά σᾶς γελάσω.



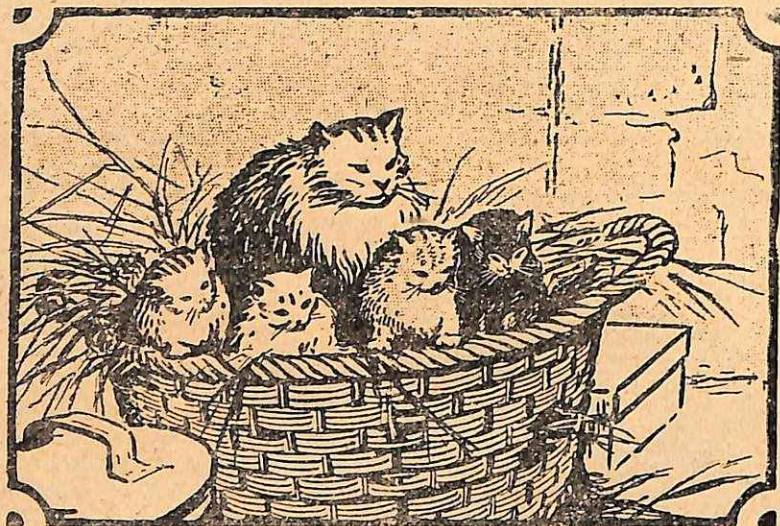
Θύμωσε ὅμως κι' ὁ Θεός, γι' αὐτὴ τὴν δλιγοπιστία. «Τώρα νά σᾶς δείξω!» εἶπε ξαφνικὰ τὰ φρούδια. Κι' ἀμέσως ὁ οὐρανὸς σκοτείνισε, ἔπιασε βροχὴ σαγδαία, ἡ θάλασσα ἔκαμε μεγάλα κύματα κι' ἡ Κιβωτὸς ἄρχισε νά χορεύει.

Μιὰ ὥρα βάσταξε ἡ φοβερὴ αὐτὴ φουρτοῦνα πού ἔκαμε τὰ ζῶα νά ὑποφέρουν τῶν παθῶν τους τὸν τάραχο. Ζάλες, κουτρούβαλες, κατακυλιματά, ἐμετοὶ, βόγγοι καὶ μὴν τὰ ρωτᾶτε.

Ἐπιτέλους ὁ Θεὸς εἶπε: «φτάνει!». Καὶ χαμογέλασε.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ



«Ὅταν γεννηθήκαμε, τὰ δέρεφια μου κι' ἐγὼ, μᾶς ἐγκατέστησε σ' ἕνα μεγάλο πανέρι...» (Σελ. 498, στ. γ').

χαθῇ ἀπὸ μπροστά μου, δέν δίστασα πιά, τὴν πῆρα ἀπὸ πίσω. Ἐκείνη ὅμως, εἴτε ἀπὸ παιχνίδι, εἴτε ἀπὸ καπρίτσιο τὸ ἔβαλε στὴν τρεχάλα, ἔστριψε δὺδ-τρέις δρόμους καὶ σὲ τέλος τὰ κατάφερε ἔτσι πού δέν μπόρεσα νά τὴν πιάσω καὶ σὲ τέλος τὴν ἔχασα δλότελα.

Ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα προτερήματα τῆς ράτσας μας εἶναι ἡ ὑπομονή. Ἐστὶ καθῆσα καὶ περίμενα ὑπομονετικά ὅλη τὴ νύχτα, λέγοντας μέσα μου πὼς τὸ πρῶτ' θὰ ξαναγύριζε σὲ σπῆτι μου καὶ μὲ τὰ ξημερώματα θὰ μπαίνα ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ θὰ χωνόμουν μὲ ἀπόλαυση σὲ ζεστὸ καὶ μαλακὸ καλαθάκι μου.

Δέν εἶχα ὅμως σκεφθεῖ πὼς τὸν χειμῶνα ξημερώνει πολὺ ἀργὰ καὶ πὼς ἡ κίνηση καὶ ἡ ζωὴ τοῦ δρόμου ἀρχίζει πολὺ πρὶν ξημερώσῃ γιὰ καλὰ. Μόλις λοιπὸν ἀρχισαν νά περνοῦν τὰ

τὴ μεγάλη γέφυρα τοῦ Σηκουάνα, πέρασα τὴν προκυμαία τῆς ἀντίθετης ὁχθῆς καὶ χώθηκα, σὰν μισόμουρλος ἀπὸ τὸ φόβο μου, σὲ φεγγίτη ἀπὸ ἕνα ὑπόγειο πού βρέθηκε ἀνοικτὸς μπροστά μου. Ἐκεῖ, ἐνῶ ἡ καρδιά μου πῆγαινε νά σπάσῃ ἀπὸ τοὺς χτύπους, ἔμεινα πολὺ ὥρα χωρὶς νά κουνιέμαι, χωρὶς νά σκέπτομαι τίποτε, ἀνίκανος νά νοιώσω τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον ὅτι ἤμουν ἡσυχος κι' ἀσφαλίσμένος. Στὸ τέλος ἀποκοιμήθηκα καὶ τὰ ἔχασα ὅλα· δνειρεύτηκα καὶ μὲ τὰ ξημερώματα, πού κουδένταζε μαζί μου, σὰν νά ἤμουν ἄνθρωπος, τὴν ὁμορφὴ κυρία μου, πού ἡ φωνή της ἀνηχοῦσε τόσο γλυκὰ σταυτιά μου καὶ τὸ χέρι της ἦταν τόσο ἀπαλὸ ὅταν μὲ χᾶιδε· δνειρεύτηκα ἀκόμῃ ἕνα πλήθος ὠραῖα πράγματα: δνειρεύτηκα τὸν κεσὲ μὲ τὸ γάλα πού ἔβαζε κάθε πρῶτ' μπροστά μου ἡ ὑ-

ΤΟ ΡΑΧΑΤΙ

(ΔΑ·Ι·ΚΟΣ ΜΥΘΟΣ)

Λένε πως έδω και πολλά χρόνια, όχι όμως και σωστά πόσα, έγινε στον ουρανό το αυτό το περιστατικό:

Ο Θεός ύστερα από τα τόσα καλά που διαμοίρασε στη γη, για να τα χαίρουνται οι άνθρωποι, αποφάσισε να δώσει κι' από ένα ξεχωριστό χάρισμα σε κάθε φυλή, που θα του το ζητούσε με τον αντιπρόσωπό της.

Αμέσως διάταξε τους Αγγέλους να κατεβούν στη γη και να διαλαλήσουν το θέλημά του.

Ακούοντας κάθε φυλή το διαλάλημα διάλεξε σύνταχα τον αντιπρόσωπό της, που θα πήγαινε στον Ουρανό.

Πρώτος πρώτος έφθασε μπρός στον θρόνο του Θεού ο αντιπρόσωπος των Τούρκων, κι' αφού γονάτισε και προσκύνησε το Θεό, περίμενε με σεβασμό νακούση το Θεϊκό ρώτημα.

— Τί χάρισμα θέλεις έσύ για τη φυλή σου; τόν ρώτησε ο Θεός.

— Ραχάτι.

— Τό ραχάτι να γίνη δικό σας.

Ο Τούρκος αντιπρόσωπος έφυγε γεμάτος χαρά με το χάρισμα που πήρε για τη φυλή του. Έτσι οι Τούρκοι έχουν από τότε το προνόμιο να ραχατεύουν.

Δεύτερος παρουσιάστηκε στο Θεό ο αντιπρόσωπος των Ρωμιών και σαν ρωτήθηκε τί χάρισμα ζητούσε, απάντησε:

— Ραχάτι!

— Τό ραχάτι το πήραν οι Τούρκοι.

— Άμ' τί δουλειά είν' αυτή που έκανες, Πανάγαθε;

— Η δουλειά ναπομείνη σε σάς.

Από τότε οι Ρωμιοί υποχρεώθηκαν να δουλεύουν και για πολύ καιρό κατάντησαν ραγιάδες των Τούρκων.

Τρίτος πήγε μπρός στο Θεό ο αντιπρόσωπος των Εβραίων κι' όταν τον ρώτησε ο Θεός τί χάρισμα γυρεύει για τη φυλή του, είπε:

— Ραχάτι!

— Τό ραχάτι το πήραν οι Τούρκοι.

— Άμ' τί δουλειά είν' αυτή που έκανες, Σαδωθή;

— Τή δουλειά την πήρανε οι Ρωμιοί.

— Άμ' τί λογαριασμός είν' αυτός που κράτησες;

— Ο λογαριασμός ναπομείνη σε σάς.

Γι' αυτό οι Εβραίοι ως τα σήμερα μόνη δουλειά έχουν να καταπιάνονται με λογαριασμούς και δεφτέρια.

Τέταρτος φανερώθηκε ο αντιπρόσωπος των Τουρκόγυφτων και ζήτησε κι' αυτός από το Θεό χάρισμα για

τους δικούς του, πάλι το ραχάτι.

— Τό ραχάτι το πήρανε οι Τούρκοι.

— Άμ' τί δουλειά είν' αυτή;

— Τή δουλειά την πήρανε Ρωμιοί.

— Άμ' τί λογαριασμός είν' αυτός;

— Τόν λογαριασμόν τόν πήρανε οι Εβραίοι.

— Άμ' τί μασκαράλίκι είν' αυτό που μάς έκανες;

— Τό μασκαράλίκι ναπομείνη σε σάς τ'άπάντησε ο Θεός χαμογελώντας.

Κάι για το αυτό από τότε οι Τουρκόγυφτοι έχουν το μασκαράλίκι και κατάντησαν μασκαράδες όλου του κόσμου, ακόμη και των σκύλων.

Τό τί ζήτησαν και τί πήραν οι άλλοι αντιπρόσωποι για τις φυλές τους, ο μύθος δεν μάς το λέει κι' έτσι δεν το ξέρουμε.

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΛΗΡ

Τόν πολύ παλιό καιρό βασίλευε στην Αγγλία ο Λήρ.

Τήν εποχή της ιστορίας μας ο γέρο Λήρ ήταν πάνω από ογδόντα χρονών. Έπειδή λοιπόν ήταν πολύ γέρος κι' είχε κουραστεί πιά απ' τις πολλές φροντίδες που είχε σαν βασιλιάς, αποφάσισε ναφύση το θρόνο του και τους θησαυρούς του και να περάση ειρηνικά τα λίγα χρόνια που του απόμειναν.

Αλλά ο βασιλιάς Λήρ δεν είχε γιό για να τόν άφήση διάδοχο' είχε μονάχα τρεις θυγατέρες. Η μεγαλύτερη απ' αυτές ήταν η Γκόνεριλ, γυναίκα του Δούκα του Ωλμπανυ' τη δεύτερη την έλεγαν Ρεγάνη κι' ήταν παντρεμένη με το Δούκα της Κορνουάλλης κι' η πιο μικρή και πιο ωραία απ' τις κόρες του, η Κορδηλία ήταν ακόμη ανύπαντρη. Στις τρεις του θυγατέρες αποφάσισε ο γέρο βασιλιάς να μοιράση το βασίλειό του. Τις φώναξε λοιπόν μια μέρα όλες να τους πη τον σκοπό του, λέγοντας πως θα δώσει το μεγαλύτερο μερίδιο σε κείνην που τόν αγαπούσε περισσότερο.

Η Γκόνεριλ, μια έγωίστρια και ψυχρή γυναίκα, προσποιήθηκε τότε πως τόν αγαπούσε περισσότερο κι' απ' τα μάτια, την ύψει της, την ομορφιά της, την τιμή της—περισσότερο κι' απ' αυτή της τη ζωή ακόμα. Η Ρεγάνη, που σ'όν χαρακτήρα έμοιαζε της μεγαλύτερης, είπε με τη σειρά της, ότι όλες οι εκδηλώσεις της αγάπης της Γκόνεριλ δεν ήταν άρκετες για να φανερώσουν τη δική της την αγάπη. Η μόνη της χαρά

είναι, είπε, να βρίσκεται κοντά σ'όν αγαπημένο της πατέρα.

Γελασμένος απ' τα παχιά και ωραία λόγια που τού άρδιάζαν αυτές οι δυο υποκρίτριες, ο γέρο-βασιλιάς έδωσε σ'όν καθεμιά τους το ένα τρίτο απ' το βασίλειό του. Όταν όμως η ευγενικά σ'όν καρδιά Κορδηλία που αγαπούσε βαθειά και σ'αλήθεια τόν πατέρα της, τού μίλησε με πολύ απλά λόγια για την αγάπη της, λέγοντάς του πως τόν αγαπούσε, όπως το χρωστούσε, σαν πατέρα της που ήταν, ο Λήρ γέμισε αγανάκτηση και δεν της έδωσε τίποτε μοιράζοντας το μερίδιό της στις δυο μεγαλύτερες.

Η Κορδηλία ωστόσο δεν έμεινε χωρίς παρηγορία, γιατί ο βασιλιάς της Γαλλίας, που θαύμαζε το γλυκό τρόπο κι' ευγενικό χαρακτήρα της, την πήρε γυναίκα του. Τόσο δε θυμωμένος εξακολούθησε ο Λήρ να είναι, που καταδίκασε τόν πιστό του Κόμη του Κέντ σ' εξορία μόνο και μόνο, έπειδή τόν μίλησε να τού μιλήση από μέρους της.

Τό βασίλειο της Αγγλίας ήταν τώρα μοιρασμένο σ'όν Γκόνεριλ και σ'όν Ρεγάνη κι' οι άντρες τους, ο Δούκας του Ωλμπανυ και ο Δούκας της Κορνουάλλης, μοιράστηκαν έτσι τη δύναμη του γηραιού μονάρχη. Ο Λήρ έλιπε πως θα ζούσε πιά ήσυχος, περνώντας τις μέρες του πότε σ'όν σπιτί της μεγαλύτερης και πότε σ'όν σπιτί της δεύτερης κόρης του, έχοντας και μιά ακολουθία από καμιά εκατοστή πρόσωπα. Μά δεν είχε μείνει πολλές μέρες σ'όν παλάτι της Γκόνεριλ, όταν ανακάλυψε πως όλη η αγάπη της γι' αυτόν ήταν ψεύτικη. Η κόρη του έκανε σ'όντι μπορούσε για να κάμη τη ζωή του δυστυχισμένη, όπως ο γέρο Λήρ αναγκάστηκε να φύγει μαζί μ' όλη του την ακολουθία.

Πήγε λοιπόν σ'όν Πύργο του Κόμη του Γκλόστερ, παλιού του φίλου, που είχε φερθεί με τους δυο γιούς του σχεδόν 800 άνδρες κι' ο Λήρ τόν είχε κάμει με τις θυγατέρες του. Ο γιός του Γκλόστερ Έδμόνδος, ένας πονηρός έγωίστης κι' άσυνειδήτος ήταν ο αγαπημένος του πατέρα του, ενώ ο Έδγαρ, ο νόμιμος κληρονόμος του, γενναίο και τίμιο παλληκάρι, είχε δια της βίας αναγκαστεί απ' τις πολλές ραδιουργίες του Έδμόνδου ναφύση το πατρικό του σπιτί.

Σ'όν Πύργο του Γκλόστερ νέες πίκρες περίμεναν τόν Λήρ, γιατί εκεί βόηκε τη θυγατέρα του τη Ρεγάνη πούχε έρθει για να σκεφτεί με τόν

Έδμόνδο πως θα μπορούσε να ξεφύγει τόν μπελά του πατέρα της και της ακολουθίας του. Η Γκόνεριλ ήρθε κι' αυτή σ'όν Πύργο κι' οι δυο θυγατέρες έκαναν σ'όντι μπορούσαν για να λυπάνε τόν δυστυχισμένο γέρο-Λήρ και σ'όν τέλος είπαν πως δεν είχε διόλου ανάγκη από ακολουθία.

Βαθειά πικραμένος ο γέρο-Λήρ γύριζε τώρα ακολουθούμενος μόνο από το γελωποιοί του' μά ο πιστός Κόμης του Κέντ δεν θέλησε ναφύση το βασίλειό του μονάχο και μεταμφιεσμένος τόν ακολούθησε, θέλοντας να τόν βοηθήση σ'όν δύσκολη θέση που βρισκόταν.

Περπατούσαν σ' έναν άγριο χερσότοπο και μιά φοβερή καταιγίδα είχε ξεσπάσει. Ο άγέρας ούρλιαζε σαν μανιασμένο θηρίο. Όταν, έφτασαν σ' ένα καλύδι, όπου κατοικούσε κάποιος που φαινόταν νάναι τρελλός, σ'αλήθεια όμως ήταν ο Έδγαρ, ο εξόριστος γιός του Γκλόστερ, που έκανε τόν τρελλό.

Ο κόμης του Γκλόστερ με μεγάλη προθυμία θα βοηθούσε τόν Λήρ σ'όν δυστυχία του, μ' όλο που τού είχε απαγορευτεί ένα τέτοιο πράμα. Όπως δέχτηκε ο Γκλόστερ είπε σ'όν γιό του Έδμόνδο πως σκόπευε να βοηθήση κρυφά τόν βασιλιά και τού έδειξε συνάμα ένα γράμμα που μόλις είχε λάβει, σ'όν οποίο τού έγραφαν, ότι γαλλικός στρατός ξεκίνησε έναντίον της Αγγλίας. Ο πονηρός Έδμόνδος σκέφτηκε τότε πως μπορούσε να κάμη τήν τύχη του. Πήγε λοιπόν κατευθείαν τόν γράμμα σ'όν Δούκα της Κορνουάλλης και τού πρόφτασε και τις προθέσεις, τού πατέρα του να βοηθήση το δυστυχισμένο βασι-

λιά. Κι' ο Δούκας γι' αυτή του τήν υπηρέσία τόν δόμασε κόμη.

Σ'όναμεταξύ ο Γκλόστερ είχε κρύψει σ' ένα υποστατικό κοντά σ'όν Πύργο του όχι μόνο τόν Λήρ με τόν γελωποιοί του, μά τόν Κέντ κι' ακόμα και τόν Έδγαρ, τόν διωγμένο γιό του, που κι' οι δυο τους ήταν μετεμφιασμένοι. Έστειλε τότε τόν βασιλιά σ'όν Ντόβερ, όπου συναζόταν ο στρατός που θα πολεμούσε με τους Γάλλους, με τους οποίους βρισκόταν κι' η μικρότερη κόρη του Κορδηλία.

Ο Δούκας της Κορνουάλλης, άμα έμαθε απ' τόν Έδμόνδο τους σκοπούς τού πατέρα του, έδωσε άμέσως να πιάσουν τόν Γκλόστερ κι' άγανακτισμένος για τις προσπάθειες τού κόμη να σώση το βασίλειό διάταξε να τόν τυφλώσουν. Μά σ'όν λίγο κι' αυτός έπεσε θανάσιμα χτυπημένος από τόν έναν ακόλουθό του που δέ μπόρεσε ν'ένεχτή τήν θηριωδία του. Η τραγωδία έφτανε τώρα σ'όν κατακόρυφο. Ο τυφλός κόμης οδηγούμενος από τόν γιό του Έδγαρ έρχόταν σ'όν Ντόβερ κι' ενώ σίμωνε σ'όν πολιτεία συναντήθηκε με τόν βασιλιά Λήρ που τού είχε σκεφτεί το λογικό κι' είχε στολιστεί όλος με λουλούδια.

Ένας ακόλουθος της Γκόνεριλ που τους συνάντησε θέλησε να σκοτώση το Κόμη του Γκλόστερ, μά ο Έδγαρ πολέμησε και σκότωσε τόν ακόλουθο. Ο Λήρ έφτασε τέλος σ'όν Γαλλικό στρατόπεδο εις τόν Ντόβερ, όπου η κόρη του Κορδηλία, που ποτέ δεν είχε πάψη ναγαπά τόν πατέρα της μ' όλο που αυτός τήν είχε τόσο παραγνωρίσει, τόν δέχτηκε με μεγάλη προθυμία και με αληθινή στοργή προσπάθησε να παρηγορήση τόν γέρο τρελλό βασιλιά.

Ο πόλεμος μεταξύ τών Γάλλων και τών Άγγλων δεν είχε τελειώσει, όταν ο Δούκας τού Ωλμπανυ κάλεσε τόν Έδμόνδο, που τόν είχε προσβάλει φοβερά με μιά του ταπεινή πράξη, σ'όν μονομαχία. Σ' αυτήν ο Έδμόνδος πληγώθηκε θανάσιμα απ' τόν Δούκα, ενώ η Γκόνεριλ που τάχε χαλάσει με τη Ρεγάνη και με τόν ίδιο της τόν άντρα φαρμάκωσε τήν αδερφή της κι' ύστερα σκοτώθηκε. Έτσι η θεία δικαιοσύνη τιμώρησε τις δυο κακές κι' άγνώμονες θυγατέρες τού γέρο-Λήρ.

Λίγο πρωτότερα σ'όν μιά μάχη ο Λήρ αλμυλωτίστηκε μαζί με τη Κορδηλία.

Και τήν ώρα που ο πληγωμένος Έδμόνδος ξεψυχούσε, μετανοώντας για τη κακή του διαγωγή και γυρεύοντας για χάρη να χαρίσουν σ'όν Κορδηλία τη ζωή της, παρουσιάζεται η αλλοιωμένη μορφή τού γέρο-βασιλιά που κουβαλούσε τόν πτώμα της Κορδηλίας. Η τελευταία τραγική πνοή σ'όν μεγάλο δράμα.

Ο Δούκας τού Ωλμπανυ που ποτέ δεν τ'α είχε με τόν γέρο-βασιλιά, τώρα που δεν είχε πιά τήν ολέθρια επίδραση της κακίας του γυναίκας, πολύ πρόθυμα θα ξανάδινε σ'όν Λήρ τη παλιά του δύναμη' μ' αυτό ήταν πιά αδύνατο. Η καρδιά τού γέρου δεν μπορούσε ν'άνθ'έξη σ'όν τόσα φάρμακα που τήν πότισαν κι' ο δυστυχισμένος Λήρ πεθαίνει.

Μετά απ' τόν θάνατο τού δυστυχισμένου βασιλιά ο Δούκας αντάμειψε γενναία και τόν Έδγαρ και τόν Κέντ για τή βοήθεια πούχαν δώσει σ'όν γέρο-Λήρ τήν ώρα της ανάγκης.

(Μετάφραση)

ΚΩΝΣΤ. Χ. ΓΡΑΛΛΙΟΣ

ΤΟ ΚΕΡΙ ΠΙΟ ΨΗΛΑ



Μιά άστεία ιστορία σ'όν τέσσερις εικόνες χωρίς... πολλά λόγια.

Άνεγγραφή και άνεκινώθη από τόν Εδύνη Β. Βαλασσάκη

ΑΝ ΚΕΡΔΙΖΑΜΕ ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ!

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. ΠΑΥΛΟΣ, 13 χρονών. ΝΙΚΟΣ, 11 χρονών. ΜΙΧΑΛΗΣ 30 χρονών.
Ο ΠΑΤΕΡΑΣ. ΣΤΑΥΡΟΣ, 12 χρονών. ΔΑΚΗΣ, 10 χρονών. (δηρέτης)

Π σκηνή προϊστάμεν περιβόλι. Δυο-τρεις καρέκλες, ένας μπάνκος. Όταν σκηνώνεται η αυλαία, ο Παύλος καθισμένος διαβάσει, ο Σταύρος κι ο Νίκος παίζουν ντάμα. Ο Δάκης μαθαίνει ένα ποίημα.

Δάκης, απαγγέλλοντας. — «Καλοκαίρι κι' ανοίξη, όταν ήσαν τα λουλούδια, ο τρελλός ο τζιτζίκας την περνούσε με τραγούδια...»

Παύλος. — Μά σώπασε και λίγο! Δε μ' αφήνεις να διαβάσω.

Σταύρος. — Κι' έμιας να παίξουμε. (Στὸ Νίκο) Σὲ νικάω, φουκαρά μου!

Νίκος. — Πολύ πού με νοιάζει, ξέρεις.

Δάκης. — Μά επιτέλους δὲ σωπαίνετε; Μπορώ να μάθω τὸ ποίημά μου με τὴ φασαρία πού κάνετε; (Ανακλαδίζεται). «Αχ! Ἄν ἐκερδίζαμε τὰ πέντε ἑκατομμύρια, δὲ θάχα πιά ἀνάγκη νὰ μάθω τίποτα. Οὐτε ποιήματα, οὐτε κοροφέςα!»

Παύλος, σηκώνοντας τοὺς ὤμους. — Κατάντησες γελοῖος με τὰ ἑκατομμύρια σου. Ξέρεις πολὺ καλὰ πὼς δὲ θὰ τὰ κερδίσουμε μεῖς.

Δάκης. — Ξέρω... Καὶ δὲ μοὺ λὲς ἀπὸ ποὺ τὸ ξέρω; Δὲν ξέρω ἀπολύτως τίποτα. Μπορεῖ πολὺ καλὰ καὶ νὰ τὰ κερδίσουμε.

Νίκος. — Κάποιος πρέπει νὰ τὰ κερδίση. Γιατί ὄχι ἐμεῖς, σὲ παρακαλῶ;

Σταύρος. — Μ' ἔνα παλιολαχείο ἐκεῖ! Θὰ χρειάζοταν τύχη ἐξαιρετική. Ἐγὼ τὸ εἶπα τοῦ μπαμπᾶ. ἔπρεπε νὰγοράσῃ δέκα, εἰκοσι τουλάχιστο.

Παύλος. — Πενήντα, ἑκατὸ γιὰ τὸ χατήρι σου.

Σταύρος, κακοφανισμένος. — Μάλιστα, γιατί ὄχι; Ἐκατό, διακόσια! Ὅσα περισσότερα ἀγόραζε, τόσες περισσότερες ἐλπίδες θὰ εἶχαμε.

(Τὰ παιδιὰ μιλοῦν ἀναμεταξύ τους δλοένα πιδ δυνατά).

Σταύρος. — Μὴ φοβόσαστε ὅμως; καὶ δὲν εἶναι γιὰ μᾶς τὰ πέντε ἑκατομμύρια.

Δάκης, ἀπαγγέλλοντας δυνατά: — «Καλοκαίρι κι' ανοίξη, όταν ήσαν τὰ λουλούδια... ὄχι τὰ τραγούδια... ὄχι τὰ λουλούδια...»

Νίκος, χτυπώντας τὸ πόδι. — Μά δὲν παύεις ἐπιτέλους με τὰ λουλούδια σου καὶ τὰ τραγούδια σου; Μᾶς πῆρες ταῦτά!

Δάκης. — Καλὰ ξέρεις καὶ μελᾶς ἐσύ. Ἐγὼ ὅμως πότε θὰ μάθω τὸ ποίημά μου;

Νίκος. — Πήγαινε νὰ τὸ μάθης ἀλλοῦ. Γιὰ πότε εἶναι αὐτὸ τὸ μάθημα;

Δάκης. — Γιὰ αὐριο

Νίκος. — Ὡ! Ὡς αὐριο μπορεῖ νάμαστε κι' ἑκατομμυριοῦχοι. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ χαλᾶς σήμερα τὸ κεφάλι σου.

Παύλος, περιγελαστικά. — Τὸ πιστεύεις λοιπὸν στ' ἀλήθεια; Φιλαράκο μου, βλέπω πὼς εἶσαι πολὺ ἀπλοϊκός!

Μιχάλης, μπαίνοντας με μιά μεγάλη ποδιὰ γύρω στὴ μέση του, ἕνα φτυάρι καὶ μιά σκουπία στὰ χέρια. — Καλὲ τί ταχτοῦρι εἶναι αὐτὸ πού κάνετε; Θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς βρίσκεται σὲ κανένα θηριοτροφεῖο, με τὸ συμπάθειο κιόλας.

Παύλος. — Σ' εὐχαριστοῦμε, Μιχάλη. Ἡ εὐγένειά σου δὲν ἔχει ὅρια!

Μιχάλης. — Ὡ! ὅσο γιὰ εὐγένεια, κύριε Παῦλο, δὲν ἔχω τὸ ταῖρι μου στὸν κόσμο. Ὁ συχωρεμένος ο πεθερός μου μοὺ τῶλεγε πάντα: «Ἐσέ να, βρέ Μιχάλη, δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπος πού νὰ σὲ ξεπερνᾷ στοὺς τρόπους». Καὶ ἤξερε ο πεθερός μου ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Εἶχε κάμει, ξέρετε, εἰκοσιδύο δλάκερα χρόνια πορτιέρης σ' ἕνα μεγάλο ἀρχοντικό.

Σταύρος. — Καὶ γιὰ ποὺ κίνησες μῦλα αὐτὰ τὰ σύνεργα;

Μιχάλης. — Πᾶν νὰ καθαρίσω τὸ κοτέτσι. Νὰ σᾶς πῶ τὴ μαύρη ἀλήθεια, δὲ μοὺ γουστᾶρει καὶ πολὺ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Εἶναι ἀναγκασμένος ὅμως νὰ κάνῃ καθέννας τὴ δουλειά του... (Μικρὴ οἰωνή. Μὲ πονηρὸ χαμόγελο). Ὡς πού νάρθῃ κι' ἡ μέρα πού δὲ θὰ χρειάζεται πιά νὰ τὴν κάνῃ.

Νίκος. — Τί θέλεις νὰ πῆς μ' αὐτό, Μιχάλη; Σκοπεύεις μήπως νὰ φύγῃς ἀπ' τὴν ὑπηρεσία τοῦ μπαμπᾶ;

Μιχάλης, γελώντας καὶ μισοκλείνοντας τὰ μάτια. — Χμ! Χμ! Καὶ πού ξέρει κανεὶς, κύριε Νίκο; Ποῦ ξέρει;

Παύλος. — Μήπως βρήκες καμμιά καλύτερη θέση;

Μιχάλης. — Κάτι καλύτερο, κύριε Παῦλο!

Παύλος. — Μήπως ἐκληρονόμησες κανέναν;

Μιχάλης. — Κάτι καλύτερο.

Δάκης. — Μήπως ἀνακάλυψες κανέναν κρυμμένο θησαυρό;

Μιχάλης. — Κάτι καλύτερο, κύριε Δάκη! (Μὲ ὄφρος μυστηριώδεις). Ἀγόρασα ἕνα λαχείο ἀπ' αὐτὰ πού κληρώνονται ἀπόψε.

Παύλος. — Μπᾶ σὲ καλὸ σου! Καὶ σὺ λοιπὸν λογαριάζεις στὰ πέντε ἑκατομμύρια;

Μιχάλης. — Καὶ βέβαια λογαριάζω, κύριε Παῦλο. Ὑπάρχει καὶ κανένας πού νὰ μὴν τὰ λογαριάζει;

Παύλος. — Ἐγὼ λόγου χάρι!

Σταύρος. — Κι' ἐγὼ!

Μιχάλης. — Ἀ! Ἐχετε ἄδικο, πολὺ ἄδικο! Ὁλος ὁ κόσμος λογαριάζει στὰ πέντε ἑκατομμύρια. Λίγο τόχετε σεις; Ἐμεῖς εἴμαστε σαράντα πού ἀγοράσαμε τὸ λαχείο. Λοιπὸν κι' οἱ σαράντα λογαριάζουμε πάνω σ' αὐτό.

Δάκης, ἐκπληκτος. — Σαράντα!;

Μιχάλης. — Ναί, κύριε Δάκη, Βάλαμε ὁ καθέννας μᾶς δυόμιση δραχμές.

Νίκος. — Μ' ἂν κερδίσετε δὲ θὰ πάρετε καθέννας σας παρὰ τὸ ἕνα τεσσαρακοστό.

Μιχάλης. — Καὶ τί με τοῦτο; Ὁ καθέννας μὸς θὰ πάρῃ ἀπὸ ἑκατὸν εἰκοσιπέντε χιλιάδες, νὰ λογαριάσαμε. Καὶ θαρρεῖτε πὼς μ' ἑκατὸν εἰκοσιπέντε χιλιάδες στὴν τσέπη θὰ κάθομαι ἀκόμα νὰ καθαρίζω κοτέτσια; Ἐχετε λάθος!

Σταύρος. — Λοιπὸν τί σκοπεύεις νὰ κάνῃς;

Μιχάλης, με μεγάλες χειρονομίες. — Δὲ θὰ σᾶς σκουπίζω βέβαια πιά τὰ πατώματα. Δὲ θάχω νὰ κυνηγῶ πιά τίς ἀράχνες ἢ νὰ μπογιατίζω τὰ παπούτσια σας, πού ἔχει καεὶ ἡ ψυχὴ μου τοῦ ἔρηνμου νὰ τὰ ἰδῶ καὶ μιά φορὰ χωρὶς λάσπες.

Δάκης. — Μπᾶς καὶ θέλεις νὰ περπατᾶμε ξυπόλυτοι γιὰ νὰ σοὺ οἰκονομᾶμε δουλειά;

Μιχάλης, ἐξακολουθεῖ. — Ὁλόκληρο ὅσο θὰ ἔνα χτηματάκι, ἕνα ὁμορφο σπιτάκι στὴν ἐξοχή. Ὁάχω τὴν ἀγελαδίσσα μου, τὸ περιβολάκι μου, τὸν γαῖδαρό μου, τίς χηνοῦλες μου, τίς κοτίτσες μου καὶ θὰ τὴν περνᾶω πού λέτε ζωὴ χαρισάμενη.

Σταύρος. — Τὸ ἴδιο ὅμως θὰ χρειαστῇ νὰ σκουπίζῃς τὰ πατώματα σὸ σπῆτι σου, νὰ καθαρίζῃς τὸ κοτέτσι...

Μιχάλης. — Ἀ! Μά δὲ θάναυ τὸ ἴδιο πράμα... Ἐγὼ θὰ μάθω τίς κοτίτσες μου νὰ εἶναι πολὺ πολὺ καθαρές.

Νίκος. — Καλὰ καὶ ἀγία εἶναι δλα αὐτά, Μιχάλη μου, τὸ λαχείο ὅμως θὰ τὸ κερδίσουμε μεῖς. Ἐχω τὸ προαισθημα.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ DUBUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

«Ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶχε ἕνα γιό, συνομήλικό με τὸ δικό σου. Πρότεινε λοιπὸν στὴν παραμάννα, ἀπὸ ἀφοσίωση στὴν οἰκογένεια τοῦ βασιλιᾶ του, καθὼς ἔλεγε, νὰ βάλῃ στὴν κοῦνιά του πρίγκιπα τὸ γιό του καὶ νὰ πῇ πὼς αὐτὸς ἦταν τὸ ἀληθινὸ πρίγκιπόπουλο. Δὲν ἔχουμε, ἄλλωστε ἕνα πληθὺς παρόμοια παραδείγματα αὐτοθυσίας; Ἡ παραμάννα τοῦ πρίγκιπα Κουτσόδκα μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δὲν τὸν ἔσωσε;

«Ἐδύζαινε τὸ γιό της μαζί με τὸ βασιλόπουλο. Ἐξάφνα οἱ ἐχθροὶ μπήκαν μέσα στὸ παλάτι. Τρέχουν κι' ἐκεῖ ψάχνοντας νὰ βροῦν τὸν πρίγκιπα Κουτσόδκα γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν. Τότε ἡ παραμάννα παίρνει τὸ δικό της τὸ παιδί, τὸ ντύνει με τὰ ρούχα τοῦ βασιλόπουλου καὶ τὸ παραδίδει στοὺς δημίους.

«Ἡ παραμάννα ὅμως τοῦ πρίγκιπα Ἀχμέτ πίστεψε στὰ λόγια τοῦ Καθατακελού, ἢ πουλήθηκε γιὰ χρήματα; Κι' ὁ Καθατακελὸς ὁ ἴδιος, τὸ ἔκανε πραγματικὰ ἀπὸ ἀφοσίωση, ἢ ἔκρυβε κανένα καταχθόνιο σχέδιο στὸ μυαλό του; Αὐτὸ δὲν μπόρεσα νὰ τὸ ξαδιαλύνω ἴσαμε τώρα. Ὅπως καὶ νᾶναι, ἂν τὸκανε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἀπὸ φιλοδοξία, τὴν πλήρωσε πολὺ ἀκριβὰ τὴ φιλοδοξία του, γιατί ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ ἀδερφός σου ἔδωσε καὶ σκότωσαν τὸ γιό σου, δηλαδή τὸ παιδί τοῦ Καθατακελού.

— Ποῦ εἶναι τώρα, πού βρίσκεται; φώναξαν καὶ σηκώθηκαν βιαστικὸς. (Σελ. 511, στ. α')

«Κι' ὁ γιός μου, τὸ δικό μου τὸ παιδί;

«Κατάφερα νὰ τὸ πάρω ἀπὸ τὰ χέρια τῆς παραμάννας του καὶ νὰ τὸ βγάλω ἀπὸ τὸ παλάτι.

«Ποῦ εἶναι τώρα, πού βρίσκεται; φώναξαν καὶ σηκώθηκαν βιαστικὸς σὺν νὰ ἤθελα νὰ τρέξω νὰ σὲ βρῶ.

«Ἡμουν γιὰ, ἦμουν πολὺ ἀδύνατη. Δὲν εἶχα ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό μου πὼς θὰ κατάφερα νὰ τὰ βγάλω πέρα. Παράδωκα τὸ παιδί στὰ χέρια μᾶς ἀνεψιάς μου πού κάθεται στὸ Ματτουπολιάμ, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῶν βουνῶν μας καὶ τὸ πῆρε μαζί της. Ἐκεῖ θὰ βρίσκεται ἀκόμη.

«Δὲν κάθησα νὰ περιμένω ἄλλο.

Μόλις τέλειωσε ἡ Βαλὸρβα, εὐθὺς ξεκίνησα γιὰ τὸ Ματτουπολιάμ. Ἐξάφνα σ' ὄλη τὴν πολιτεία, χάλκσα τὸν κόσμο, μὰ πούθενά δὲν βρήκα τὴν ἀνεψιά πού μοῦ εἶχε πει, μὲλο πού μοῦ εἶχε δώσει καὶ τὸ ὄνομά της καὶ τὴ διεύθυνσή της. Στὲ τέλος ἔμαθαν πὼς εἶχε φύγει πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ γιὰ τὴν Ἀρκότα. Ἄν ὅμως φεύγοντας εἶχε μαζί της κι' ἕνα παιδί, αὐτὸ δὲν μπόρεσα νὰ τὸ μάθω.



— Ποῦ εἶναι τώρα, πού βρίσκεται; φώναξαν καὶ σηκώθηκαν βιαστικὸς. (Σελ. 511, στ. α')

«Χρόνια ὁλόκληρα ἔψαξα γιὰ νὰ σὲ βρῶ. Γύρισα ὅλες τίς Ἰνδίες, ἀπὸ τὴν μιά ἀκρὴ ὡς τὴν ἄλλη. Δὲν μπόρεσα ὅμως νὰ μάθω οὔτε τὸ ἐλάχιστο γιὰ σένα, οὔτε τὴν παραμικρὴ πληροφορία, ὡς τὴν ἡμέρα πού σὲ εἶδα νὰ γδύνεσαι γιὰ νὰ κάνῃς τὸ μπάνιο σου στὴ στέρνα τῆς μικρῆς παγόδας.

Μόλις ἔρριξα τὰ μάτια μου ἐπάνω σου, εὐθὺς κατὰλαθα ποῖός εἶσαι, γιατί μοῦ φάνηκε πὼς ἀντίκρσα μπροστά μου τὴν ἴδια τὴ μητέρα σου, τόσο πολὺ τῆς μοιάζεις. Τὰ ἱερὰ πουλιὰ πού εἶχα βάλει νὰ χαράξουν ἐπάνω στὸ κορμάκι σου ἔταν γεννηθικές, δὲν μοῦ ἄφησαν πιά καμμιά

ἀμφιβολία κι' ἂν δὲν σοὺ φανερώθηκα ἀπὸ τὴν ἴδια στιγμή, εἶναι γιατί εἶχα βάλει ὄρκο νὰ μὴν τὸ κάνω. Ἀπὸ τὰ λόγια σου ὅμως ἔμαθα πὼς ὁ μεγάλος ἄσπρος Ναβάβ ἦταν ὁ θετός σου πατέρας, καὶ πὼς ἔμενες στὸ Ποντισέρυ. Ἔτσι ἤξερα πού μποροῦσο νὰ σὲ βρῶ ὅταν θὰ σὲ χρειαζόμουν.

«Ὅσα ἔγιναν ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα τὰ γνωρίζεις. Ἀλλωστε νοιώθω μεγάλη ἐξάντληση καὶ ἔχω πολλὰ νὰ σοὺ πῶ ἀκόμη.

«Τὸ σπουδαιότερο εἶναι αὐτό: Ξέρεις πὼς εἶχα κάνει ὄρκο νὰ μὴ μι-

λήσω γιὰ τὴν ἀληθινὴ καταγωγή σου, οὔτε σὲ σένα, οὔτε σὲ κανέναν ἄλλον, πρὶν τελειώσω τὰ τρία προσκυνήματα πού εἶχα τάξει στὸν Βράχμα. ἴσαμε σήμερα δὲν ἔκανα παρὰ τὰ δύο. Κι' οὔτε μπορῶ νὰ ἐλπίζω πὼς θὰ κάνω καὶ τὸ τρίτο, γιατί δὲν μοῦ μένουν παρὰ λίγες ὥρες νὰ ζήσω ἀκόμη. Τὸ τρίτο προσκυνήμα, τὸ προσκυνήμα τῆς Ζαγκερναούτ, θέλω νὰ τὸ κάνῃς ἐσύ ἀντὶ γιὰ μένα.

«Ἐγώ, ἔκανε προλαμβάνοντας μιά κίνηση τοῦ Ντάρλι, ξέρω τί θὰ μοῦ πῆς: Πὼς ἔχεις ἐγκαταλείψει τὴ θρησκεία τῶν προγόνων σου, τὴ λατρεία τοῦ Βράχμα δὲν τὴ γνωρίζεις. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, αὐτὸ πού ἀπαιτῶ ἀπὸ σένα, δὲν τὸ ζητῶ σὺν μιά υποχρέωση πρὸς τὴ θρησκεία σου, ἀλλὰ σὺν μιά υποχρέωση πρὸς τὸν πατέρα σου. Τὸ προσκυνήμα δὲν θὰ τὸ κάνῃς γιὰ λογαριασμό σου, ἀλλὰ γιὰ λογαριασμό δικό μου. Μοῦ ὀφείσκεισαι πὼς θὰ τὸ ἐκτελέσῃς;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ντάρλι κουνώντας τὸ κεφάλι του,

γιατί τοῦ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀρνηθῇ λέξη.

— Σὲ δύο μῆνες γίνεται ἡ μεγάλη γιορτὴ τοῦ Βισνού. Βγάζουν τὸ ἀγαλμὰ τοῦ ἔξω καὶ τὸ προσκυνοῦν οἱ πιστοί, πού μαζεῦονται στὸ Ζαγκερναούτ ἀπὸ τίς πιδ μακρινὲς ἐπαρχίες τῶν Ἰνδιῶν. Εἶχα τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ ζοῦσα ἀρκετὸν καιρὸ ἀκόμη γιὰ νὰ πάω ὡς ἐκεῖ καὶ νὰ προσκυνήσω τὸ ἱερὸ ἀγαλμα τοῦ θεοῦ καὶ τὸν περὶφημο ναό, πού εἶναι ἀφιερωμένος στ' ὄνομά του. Μά ἡ θέληση τοῦ Βράχμα ἦταν ἄλλη. Ὡς ἐδῶ ἦταν ἡ ζωὴ μου. Τὸ νοιώθω πὼς σὲ λίγο θὰ πεθάνω. Τὸ χτύπημα πού μοῦ ὤσω

δ' ἄθλιος αὐτός, καθὼς παρουσιάστη-
κε μπροστά μου ὕστερα ἀπὸ τόσα
χρόνια, ἦταν τὸ τελευταῖο γιὰ μένα.
Δὲν μοῦ ἔμελλε νὰ νοιώσω τὴ χαρὰ
καὶ τὴν ἱκανοποίηση ποὺ αἰσθάνεται
κάθε Ἰνδὸς ὅταν συμπληρώνει αὐτὰ
τὰ τρία μεγάλα προσκυνήματα. Μοῦ
ἀπομένει ὁμῶς ἡ παρηγοριά, πὼς αὐ-
τὸ ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ φέρω ἐγὼ σὲ
τέλος, θὰ τὸ κἀνῃς ἐσὺ ἀντὶ γιὰ μένα
«Δὲν σοὺ ζητῶ νὰ προσκυνήσεις
τὸ θεὸ ποὺ τιμοῦμε στὴ γιορτὴ αὐτῇ.
Ρίξε του μονάχα ἓνα λουλούδι, ἓνα
ἀπλὸ λουλούδι, μπροστὰ στὸ ἄρμα
του, τὴν ὥρα ποὺ θὰ τὸ περνοῦν.

— Πρέπει νὰ βρεθῶ ἐκεῖ, μπρο-
στὰ στὸ διάβα του; ἔκανε ὁ Ντάρλι
ἀνατριχιάζοντας.

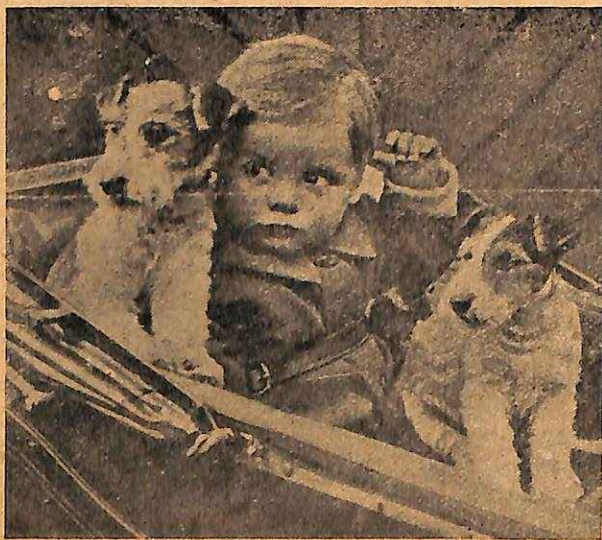
— Naί, τόνισε ὁ μαχαρραγιάς. Γνω-
ρίζω, πρόσθεσε, τίς ἀνότητες φῆμες
ποὺ λέγονται γιὰ ὅσα γίνονται ἐκεῖ-
νη τὴν ἡμέρα. Βρίσκονται, λέει, ἄν-
θρωποι καὶ πέφτουν κάτω ἀπὸ τίς
ρόδες ἀπὸ τὸ ἄρμα του καὶ δίνουν μ'
αὐτὸ τὸν φρικτὸ τρόπο τέλος στὴ ζωὴ
τους. "Ε, κι' ἂν ἀκόμη παραδεχθῶ-
με πὼς εἶναι ἀλήθεια, γιατί νὰ μὴν
ἀφήνουμε τοὺς ἀμαρτωλοὺς νὰ τὸ κά-
νουν, ἂν νομίζουν πὼς μ' αὐτὴ τὴν
πράξη ξεπληρώνουν τὰ κρίματά τους;
Λοιπὸν, θὰ κἀνῃς αὐτὸ ποὺ σὲ προ-
στάζω;

— Naί, φηβύρισε ὁ Ντάρλι μὲ μιὰ
φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν.

— Εἶναι πολὺς ὁ δρόμος ἀπ' ἐδῶ
ὡς τὸ Ζαχκερναούτ. Ὡστόσο ὁ Καν-
τούρ θὰ σὲ μεταφέρει ἀκοπα μέσα σὲ
δυὸ βδομάδες.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΙΟΥΑΝ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ



Ὁ μικρὸς μὲ τὰ μεγάλα του σκυλιά.

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Τὸ βράδυ, καθὼς ἐκλείναι
τίς γρίλλιες μου γιὰ νὰ
κοιμηθῶ, εἶδα ἓνα σκοῦρο,
πυκνὸ, συννεφένιο παραπέ-
τασμα, κομμένο ἀπάνω ἴσια, νὰ σκε-
πάζῃ ὅλο τὸ δυτικὸ ὁρίζοντα. «Ἀ-
πόψε θὰ βρέξῃ» συλλογίσθηκα. Καὶ
πραγματικῶς, τὴ νύχτα μὲ ξύπνισαν
βροντές. Ἀστραφτε, ἔδρεχε δυνατὰ,
κι' ὁ κρότος τοῦ νεροῦ ποὺ χτυποῦσε
τὰ κεραμύδια, τίς ταράτσες, τοὺς
τοίχους, τὸ δρόμο — κρότος ποὺ
τόσο καιρὸ εἶχαμε νὰκούσουμε καὶ
ποὺ τόσο τὸν ποθήσαμε μὲ τίς τελευ-
ταῖες λαύρες τοῦ καλοκαιριοῦ — ἔτερ-
πε τὴν ἀκοή μου. Ἡ πρώτη βροχὴ
τοῦ φθινοπώρου, τὰ περίφημα πρω-
τοβρόχια, ἡ πραγματικὴ ἀρχὴ τοῦ
χειμῶνα. Εὐχῆθηκα μέσα μου «μὲ
γεῖα, καὶ τοῦ χρόνου», καὶ δοκίμασα
νὰ ξανακοιμηθῶ.

Ἀλλὰ δὲν μπόρεσα. Ὁ κρότος
τῆς βροχῆς δυνάμωσε ὁλοένα, τὰ
στραπόδροντα λυσσοῦσαν, οἱ σπιτικοὶ
εἶχαν ξυπνήσει, εἶχαν σηκωθεῖ. Κι'
ἀκουγα βήματα, ὁμιλίες, παρὰθυρα
ποὺ τὰ κλείναν καὶ κρότους πραγμά-
των ποὺ τὰ ἔμπασαν βιαστικά ἀπ'
τὴν ταράτσα γιὰ νὰ μὴ βραχοῦν.
Πάντα, βλέπετε, τὰ πρωτοβρόχια βρί-
σκουν τὸ σπῆτι ἀνέτοιμο. Ὡς κι' ἓνα
βιβλίο ἦταν στὴν ταράτσα, πάνω σὲ
μιὰ καρέκλα, ἔπου διάβαζε κάποιος
τάμπγεμα. Τὸμπασαν τὸ κακόμοιρο
μούσκεμα. Καὶ
ροῦχα, καὶ σκε-
πάσματα, καὶ γά-
στρες μὲ λουλού-
δια. Na κι' ἡ γά-
τα, ποὺ γύριζε,
φαίνεται, ἔξω, κι'
ἔγινε παπὶ — ἀ-
κούσατε γάτα πα-
πὶ; — καὶ δὲν ξέ-
ρει τώρα ποῦ νὰ
τροπώσῃ. Νιαου-
ρίζει ἀκόμα φο-
βισμένη. Καθό-
λου δὲν τὴν ἐν-
θουσιάζουν αὐτὴν
τὰ ποθητὰ πρω-
τοβρόχια! Θάταν
εὐχαριστημένη
νὰ μὴν ἔδρεχε
ποτέ, γιὰ νὰ βρί-
σκη πάντα στεγ-
νὰ τὰγαπητά της
κεραμύδια...

Ἐπιτέλους ἡ
φασαρίατελείωνει

τὰ πράγματα ἐξασφαλίζονται κι' οἱ
σπιτικοὶ γυρίζουν στὰ κρεβάτια τους.
Ἡ Κάκια μόνον δὲν τολμᾷ νὰ γυρίσῃ
στὸ δικό της καὶ μπαίνει στὴν κάμα-
ρα τῆς μητέρας της.

— Μαμμά, φοβάμαι...

— Τί φοβάσαι;

— Τίς ἀστραπές...

— Δὲν ἐκλείνεις τὰ παντζούρια σου;

— Naί, μὰ οἱ βροντές ἀκούγονται
καὶ δὲν μπορῶ. Na πέσω κοντά σου;

— Ἐλα φοβητσιάρα!

Κι' ἡ Κάκια χύνεται στὸ κρεβάτι
τῆς μαμμᾶς καὶ τὴν ἀγκαλιάζει κρύ-
θοντας τὸ πρόσωπο στὸ στήθος της
σὰ μικρὸ παιδί. Τώρα ἂς ἀστράψῃ
κι' ἂς βροντᾷ ὅσο θέλει...

Ἀλήθεια, πόσο φοβοῦνται τ' ἀ-
στραπόδροντα, καὶ μικροὶ καὶ μεγά-
λοι! Εἰν' ἓνας φόβος ἀπὸ ἐνστικτα,
νευρικός, ἀκατανίκητος. Δὲν συλλο-
γίζονται κἂν τὸν κεραυνό, ποὺ μπο-
ρεῖ νὰ πέσῃ καὶ νὰ τοὺς κάψῃ. Φο-
βοῦνται μόνον τὴ λάμπη τῆς ἀστρα-
πῆς καὶ τὸν κρότο τῆς βροντῆς. Φο-
βοῦνται τίς φυσικὲς δυνάμεις. τὰ δυ-
νατὰ αὐτὰ «στοιχεῖα», τόσο τεράστια
μπροστὰ στὴν ἀδυναμία καὶ τὴ μι-
κρότητα τοῦ ἀνθρώπου... Ἀλλοὶ ὅ-
μως τὰ ψυφούν, κι' ὄχι μόνον, παρὰ
καὶ τὰ χαίρουνται, τ' ἀπολαμβάνουν.
Τρελλοῦνται νὰ βλέπουν τίς πιδ
ἐκπαγλίες, τίς πιδ θαυματικὲς ἀστρα-
πές, καὶ νὰ κούνουν τίς πιδ φοβερὲς βρον-
τές, ἐκεῖνες ποὺ ἀρχίζουν μ' ἓνα ξε-
ρὸ κρότο σὰ νὰ σπάζῃ στὴ μέση ὁ
κορμὸς ἑνὸς γιγάντιου δέντρο, καὶ
τελείωνει σ' ἓνα μακρινὸ ἀντιβούισμα
σὺν κανονίᾳ, ποὺ λίγο λίγο ἀδυνατί-
ζει καὶ σβύνεται. «Καὶ τῆς βροντῆς
ἀντιβούισε ὁ κρότος», λέει κάπου ὁ
Σολωμός...

Καὶ μένα μιὰ φορὰ μοῦ ἄρεσε νὰ
βλέπω τίς ἀστραπές καὶ ν' ἀκούω τίς
βροντές. Ἐβρισκα εὐχαρίστηση καὶ
στὸν ἀθελήτο, τὸν παράλογο, τὸ ἐν-
στικτικὸ φόβο ποὺ μοῦ προξενοῦσε
ὁ θυμὸς τῆς φύσης, ἡ πάλη τῶν
στοιχείων, ἡ σύγκρουση τῶν μεγάλων
δυνάμεων. Ἀλλὰ τώρα, δὲν ξέρω γι-
ατί, δὲν βρίσκω τόση εὐχαρίστηση. Μὲ
τὴν ἡλικία, φαίνεται, ὁ ἄνθρωπος
γίνεται πιδ πεζός, πιδ θετικός. Χαί-
ρουμαι βέβαια ὅταν ἔρχεται μιὰ βρο-
χὴ ποὺ χρειάζεται, ὅπως ἡ ἀποψινή.
Ἀλλὰ μοῦ εἶναι ἀδιάφορο ἂν συνο-
δεύεται ἢ ὄχι ἀπὸ ἀστραπόδροντα.
Καὶ μὲ τὰ πρωτοβρόχια δοκίμαζω...
τὰ κεραμύδια τῆς σκεπῆς μου: κοι-
τάζω ποῦ στάζει, γιὰ νὰ φέρω μά-
στορα νὰ τὰ διορθώσῃ...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ



ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΥΧΤΙΑΤΙΚΟ

Χαϊδέματα
Πλανέματα
Τοῦ φεγγαριοῦ στὸ κῆμα
Φεγγάρι μου
Γιὰ χάρη μου
Μὴν κάνεις ἄλλο βῆμα.

Μιλήματα
Φιλήματα
Τῶν δέντρων σὸν ἀγέρα
Μαγέψανε
Καὶ κλέψανε
Τὴ χάρη, ἀπὸ τὴ μέρα.

Περάσματα
Ξεπάσματα
Τῆς θάλασσας σὲ βράχο.
Στὴ ζῆση μου
Στὴ δύση μου
Γαλήνη τέτοια νᾶχω!

Ἀγέρινα
Λὲς κέρινα
Προσεύχονται δυὸ χέρια
Δακρύσανε
Καὶ σβύσανε
Τ' ἀστέρια ταίρια-ταίρια.
Ἀγράμπελη [Α]

ΣΤΟ ΧΑΜΟ ΤΗΣ «ΙΝΔΙΑΝΑΣ»

Τί περίεργη ποὺ εἶναι ἡ ζωὴ! Γε-
μάτη ἀντιθέσεις: ἐδῶ ἡ χαρὰ, ἐκεῖ ἡ
λύπη, ὁ πλοῦτος πλάι στὴ φτώχεια, ὁ
γύμος πλάι στὸ θάνατο.
Χθὲς τὴν ἴδια μέρα, ἔμαθα δυὸ γε-
γονότα! Πόσο ὅμως διαφορετικὰ τὸ
ἓνα ἀπ' τ' ἄλλο... Τὸ ἓνα ἦταν ὁ γά-
μος μιᾶς ξαδέλφης μου, τὸ ἄλλο ὁ θλι-
βερὸς θάνατος τῆς «Ἰνδιάνας», τῆς ἁ-
γνώστης αὐτῆς πνευματικῆς ἀδελφῆς,
ποὺ τόσο τὴν πόνησε ἡ καρδιά μου.

Ἦταν κι' οἱ δυὸ κορίτσια γεμάτα
νεοσύνη καὶ μὲ τὰ ἴδια δικαιώματα γιὰ
τὴ ζωὴ.

Ἡ μιὰ, μὲ χαρούμενο βῆμα τραβᾷ
μπρὸς γιὰ ἓνα μέλλον γεμάτο ἐλπίδες,
τὴν ἄλλη, μὲ μάτια κλειστά, μὰ ἀνοιγ-
μένα διαπλάτα σ' ἓναν ἄλλο κόσμο,
τὴν πᾶνε σιγὰ, γιὰ νὰ θάψουν τὸ νε-
νικό της σῶμα μὲς στὴν ἀγκαλιά τῆς
κρύας γῆς. Ἡ ψυχὴ τῆς πέταξε κοντὰ
σὲ κείνους ποὺ τόσο ἀγάπησε, μὰ ποὺ
τόσο πρόωρα στερήθηκε.

Νομίζω πὼς κάποτε ἔγραψε ἓνα κομ-
μάτι καὶ μέσα κεῖ ἐκλαιγε γιὰ τοὺς ἁ-
γαπημένους τάφους, ποὺ ἀπόψε, Σαβ-
βατόβραδο, θὰ ἔμεναν μὲ σβυστὸ καν-
τήλι, ἐπειδὴ αὐτὴ ἔλειπε. Μικρὴ εὐγε-
νικὴ ψυχὴ, ποὺ νᾶξερες ὅτι σὲ λίγο
αἰρὸ, σὲ λίγους μῆνες μόνον, θὰ πῆ-
γαινες καὶ σὺ κοντὰ τους, καὶ τότε κά-
θε Σαββατόβραδο, ὅταν ὁ ἥλιος θὰ βου-
τοῦσε στὰ χρυσαφένια νερά τοῦ νηιοῦ
σου, θὰ ἔπαιρνε τὸ δρόμο τοῦ νεκρο-
ταφείου μονάχη, ἡ ἄλλη χαροκαμένη
ἀδελφή, γιὰ ν' ἀνάψῃ τὰ καντήλια ἑ-
νὸς ἀκόμα τάφου.

Κι' ἡ ζωὴ ἐξακολουθεῖ πάντα τὴν
ἴδια τροχιά της! Ἐδῶ γελοῦν, ἐκεῖ
κλαίνει... Ἡ φύση ἐξακολουθεῖ τὸ ἴ-
διο ν' ἀλλάξῃ ἐποχές, ν' ἀνθῇ, νὰ μα-
ραίνεται... Καὶ τὰ ψηλὰ βουνά, τὰ
αἰωνόβια πλατάνια φαίνονται σὺν νὰ
μὴ νοιώθουν τὸν ἀνθρώπινο πόνο...

Ὡ! γι' αὐτὰ τί σημασία ἔχει τάχα ὁ
χαμὸς ἑνὸς προσφιλοῦς προσώπου; Ἡ
ζωὴ εἶναι τόσο ἀπέραντη, ὁ ἓνας δια-
δέχεται τὸν ἄλλον, ἡ κίνηση πάντα ἴ-
δια ἐξακολουθεῖ.

Τί σημαίνει ἂν πέρα μακριὰ, σ' ἓνα
νησί τριγυρισμένο ἀπ' τὰ γαλάζια νε-
ρά, δυὸ μάτια μελαγχολικὰ ὀνειροπό-
λα ἔσβυσαν; Ἀν μιὰ ψυχὴ πέταξε γιὰ
τὸ σιγαλὸ βασίλειο τῶν νεκρῶν; Ἡ
ζωὴ τὸ ἴδιο κινεῖται, τὰ γέλια τὸ ἴδιο
ἀκούγονται, τὰ κύματα τὸ ἴδιο σπᾶ-
ζουν στὴν ἀμμουδιά... Καὶ τὸ ψηλὸ
κυπαρίσσι λιγώνοντας τὸ κορμὶ του στίς
ἐλαφρὲς πνοὲς τοῦ ζεφύρου ψιθυρίζει
τὸ μελαγχολικὸ του τραγούδι, ἀνάμε-
σα στὴν αἰώνια γαλήνη:

«Ἰνδιάνα» κοιμήσου ἡσυχά στὸ
παντοτεινὸ σου κρεβάτι, κάτω ἀπ' τὸν
ἴσκιό μου, τώρα ἐκεῖ ποὺ εἶσαι κανεῖς
ποτέ δὲν θὰ σ' ἀνησυχῇ καμμιὰ πί-
κρα πιά δὲν θὰ αἰσθανθῇς Κοιμήσου
καὶ μὴ λυπᾶσαι γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ ἀφη-
σες, γιατί ἡ ζωὴ δὲν εἶναι παρὰ μιὰ
χίμαιρα, ἓνα ὄνειρο, ἓνας διαρκὴς ἀγὼν.
Σφιγέ [Α]

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ

Ἐνας μονάχα γνώρισε τὸ βασιλιά.
Μὰ ἦταν, δίχως φωνὴ γιὰ νὰ μιλήσῃ,
Ἐνας, ποὺ εἶχε ξεχάσει τὴ λαλιά...

Ἐκεῖ, μὲς σ' τῆς φωλιάς του τὴν κορριά
Στὴ λησιμονία τὸν εἶχανε ἀφίσει...
Ἐνας μονάχα γνώρισε τὸ βασιλιά...

Τὸν κοίταξε, τοῦ κούνησε τ' αὐτιά
Καὶ γύρισε στὸ πλάι νὰ ξεψυχήσῃ
Ἐνας, ποὺ εἶχε ξεχάσει τὴ λαλιά...

Ὡ, τοῦ ἀφέντη του ἡ γλυκύτατη ἀγκαλιά
Ποῦ τόσο μυστικὰ εἶχε ἀγαπήσει!...
Ἐνας μονάχα γνώρισε τὸ βασιλιά,
Ἐνας, ποὺ εἶχε ξεχάσει τὴ λαλιά...

Φάουσε [Β]

ΑΤΑΧΤΟ ΣΧΟΛΑΣΜΑ

Ἦρθε ἡ ὥρα τῆς ἐξόδου κι' ἡ κρυ-
ρὴ κάμαρα μὲ τοὺς γυμνοὺς τοίχους,
ποὺ ὁ καθένας, στὸ πρῶτο ἀντίκρισμα,
θὰ τὴν ἔπαιρνε γιὰ καμμιὰ ἀποθήκη,
ἂν δὲν κοίταζε ψηλὰ γοαρμένη μιὰ κά-
πως πομπώδην ἐπιγραφή νὰ λῇ: «Μι-
κτὸ Δημοτικὸ Σχολεῖο», ἀντηχεῖ ἀπὸ
μύριες ἀνυπόμονες φωνὲς καὶ γέλια.

Πάνω στὴν τόση ταρᾶχὴ νὰ κι' ἀ-
κούεται μιὰ γυναικεῖα φωνή, αὐστηρὴ
κάπως μὰ πάντα γλυκεῖα, ἡ φωνὴ τῆς
δύστυχης δασκάλας ποὺ ὅλο καὶ δια-
κόπτεται:

— Ἦσυχία, παιδιά, νὰ τελειώνουμε!
Φτάνει πιά, γιὰ τὸ Θεό! Τίς σάκες
σας χωρὶς φωνές, ἀκούτε; ναι ἢ ὄχι...
Σχολάστε...

Σ' αὐτὸ τὸ ἀκουσμα ξεφεύγουν στὴ
στιγμὴ, σὺν τὸν ὀρμητικότερο χείμαρ-
ρο, ἀγόρια καὶ κορίτσια σὺν οἴφονγας
γλυστράνε ἀστραπηδὸν ἀπ' τὴν στενὴν
πλακόστρωτη αὐλὴ καὶ χύνονται στὴ
ζεστὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ ποὺ ἀπ' ὀ-
ρεὲς καίει ὁ ἥλιος, χαρὰ Θεοῦ, τρέχον-
τας ξετρελλαμένα καὶ σέροντας στὴ
φούρια πίσω τους παντούφλες, πέδιλα
πεταλωμένα, τσόκαρα ἢ ξετάκουνα
παπούτσια.

Ὅλα, πετοῦν ὅ,τι κρατᾷ τὸ καθένα
στὰ χέρια του, ψηλὰ στὸν ἀγέρα, θά-
λεγε κανεῖς, σὺν τρόπαια ἀπελευθερώ-
σεως, βιβλία, σάκες, μαντήλια, καλα-
θάκια... Ἀν χρειαστῇ ἀκόμη καὶ φλού-
δια ἀπὸ κάστανα ἢ ψίχουλα ἀπὸ ψωμί
ποῦ τ' ἀνήσυχια πάντα χέρια τους ἔ-
χουν ἀνακαλύψει μὲς στίς βαθεῖες τσέ-
πες.

Κι' οἱ διαβάτες ποὺ τυχαῖνον στὸ
δρόμο τους, σὺν τέτοιαν ὥρα, ἀποτρα-
βιοῦνται στοὺς τοίχους γιὰ ν' ἀφήσουν
νὰ διαβῇ ἡ ζωντανὴ αὐτὴ θύελλα, ποῦ
τοὺς πετᾷ κατὰ πρόσωπο ἓνα ὀλόκλη-
ρο κῆμα ἀπὸ σκαστὰ γέλια, φωνές κι'
οὐρλιαχτά...

Δανάη [Β]

ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΟ ΤΟΠΕΙΟ

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ δυνατὴ βροχὴ, ὁ
οὐρανὸς ξεκαθάρισε ἀπ' τὰ σύννεφα
καὶ τὸ μεγαλόπρεπο ἀστρὸ τῆς ἡμέρας
ἔστειλε ροδόχρυσα φιλιά στὴ φρεσκο-
λουσμένη φύση.

Τὰ βουνὰ μὲ τίς αἰώνια χιονισμένες
κορυφές, μοιάζουν σὺν ἀσημένια καὶ
τὸ ποτάμι ποὺ κυλᾷ ἀδιάκοπα τὰ κα-
θάρια νερά του, λὲς καὶ κυλᾷ πολύτι-
μα πετράδια ἀστραφτερά ποὺ ξεχύνον-
ται στὴν ἀπέραντη θάλασσα τὴν χου-
σοπράσινη, πάνω ἀπὸ ἓνα βράχο γρι-
ζοκόκκινο σὺν ἓνα διάφανο ἀσπρογά-
λαζο νερένιο πέπλο.

Μέσα στὸ ἀπέραντο πυκνώφυλλο δά-
σος, μόλις ποῦ καὶ ποῦ περνάει μιὰ
μικροῦλα ἡλιαχτίδα ἀνάμεσα ἀπ' τὰ
σφιχταγκαλιασμένα κλαριά τῶν δέν-
τρων καὶ φωτίζει μ' ἓνα γλυκὸ ὀхро-
πράσινο φῶς, ποὺ θυμίζει τὸ χρῶμα
τοῦ βυθοῦ τῆς γαληνεμένης θάλασσας.

Πέρα σ' ἓνα ξέφωτο μιὰ μικρὴ πα-
γὼδα ἀπὸ λάκκα καὶ ἔξωλο χρυσωμένο,
λαμποκοπᾷ σὺν ἓνα ξωτικό μετέωρο
τ' οὐρανοῦ καὶ καθρεφτίζει τὴν κου-
κλιστικὴ ὁμορφιά της, μέσα στὴ μικρὴ
σμαραγδένια λιμνούλα, ποῦναι σπαρμέ-
νῃ μὲ γλυκόχρωμα, μαγεμένα λουλού-
δια λωτοῦ.

Γύρω στίς ὄχθες τῆς οἱ κερασίδες γέ-
ρουν τὰ λεπτὰ κλαριά τους, φορτωμέ-
να μὲ τοὺς κατακόκκινους καρπούς,
ποὺ ἀνάμεσα στὰ καταπράσινα φυλλα-
ράκια φαντάζουν σὺν ὀλοστροφύλλα
ρουμπίνια.

Ἀνάμεσα στὰ μυριόχρωμα λουλούδια
πρόβαλε ξαφνικά, λουλούδι ξωτικό κι'
αὐτὴ, μιὰ μικρὴ γιαπωνεζούλα, κυνη-
γώντας χρυσογάλαζες πεταλούδες ποὺ
φερουγίζανε μέσα στὰ λουλούδια με-
θυσμένες ἀπ' τίς μυρωδιές.

Τὰ μαῦρα μακρόστενα ματάκια της,
χαμογελοῦν στὴν ὁμορφιά τῆς φύσης.
Χαμογελᾷ σὲ μιὰ σταγόνα νεροῦ ποῦ
πέσε ξαφνικά στὸ φιλντισένιο προσω-
πάκι της, ἀπ' ἓνα ὀδόντο κρῖνο, χαμο-
γελᾷ στὰ παρᾶξανα πουλιὰ μὲ τὰ ξωτι-
κὰ χρώματα, ἀκούγοντας τὸ γλυκὸ τους
τραγούδι. Χαϊδεύει τὰ περήφανα πα-
γώνια μὲ τὰ πλούσια μεταξένια τους
φτερά, ποὺ διαβαίνουν πλάι της καὶ
φτάνει στὴ μικρὴ λιμνούλα.

Ἐκεῖ στέκει καὶ θαυμάζει τὸ μαγε-
μένο τοπίο, ποὺ ξετυλίγεται μπρὸς
στὰ γελαστὰ ματάκια της, χωρὶς νὰ
νοιώθῃ πὼς κι' αὐτὴ ἡ ἴδια, εἶναι ἓνα
μικρὸ θαῦμα ὁμορφιάς, ἓνα μικρὸ μα-
γεμένο λουλούδι λωτοῦ, σὺν κι' αὐτὰ
ποὺ στολίζουν τὴν σμαραγδένια λι-
μνούλα.

(Μίμησις)

Ἐμμα Μόρελαντ [Β]

ΣΤΟΥ ΕΛΛΕΛΦΟΥ ΜΟΥ ΤΟ ΜΝΗΜΑ

«... Καλότυχος οί νεκροί
πὺ λημονάνε...»
Μαρίλης

Γιατί κανείς απ' τὸν καὶρὸ
Νά κλαίει καὶ νὰ χτυπιέται;
Καὶ νὰ φωνάζει ἀδιάκοπα:
«Εἶναι μεγάλο κρίμα
Πάνω στὴ νεότητ' ὁ θάνατος!»;...
Ἐτοῦτα δὲν ταιριάζουν
Στὸ ἀνθισμένο, τὸ σεμνὸ
Τὸ ἡσυχὸ σου μνήμα.

Τὰ μοιρολόγια κι' οἱ φωνές
Ἐσένα δὲ σοὺ πάνε
Κι' ἄς μᾶς ἐπέταξες μικρὸς
Σὰ μαῦρο χελιδόνι,
Ἀφίνοντάς μας μιά πληγὴ
Ἀγιάστρεψή σου στήθεια
Κι' ἓνα κενὸ πὺ σὰν κακὸς
Ἐφιάτης μᾶς πλακώνει.

Λουλούδια μόνο σοῦφερα
Πολλά, πολλὰ λουλούδια
Νὰ σοὺ κρατήσουν συντροφιά
Στὸν ὕπνο τὸ στεγνὸ σου,
Καὶ τοῦτα δὲν τ' ἀσημαντα,
Τῆς λύπης τὰ τραγούδια,
Κι' απ' τὴν ψυχὴ μου σοὺ ἄφησα
Φιλὶ πᾶ στὸ σταυρὸ σου

Τάσος Δούσης [Α]

Ο ΤΥΦΛΟΣ

Χθὲς ἦρθε στὸ σχολεῖό μας ἓνας τυ-
φλὸς νέος, πὺ παιδεύει πλάουτο καὶ
μᾶς παρακάλεσε νὰ υποστηρίξουμε τὴ
συναυλία πὺ θὰ δώση στὸ θέατρο, γιὰ
τὰ ὀρφανὰ καὶ ἄπορα παιδιά! Γιατὶ
αὐτὸς δὲν ἔχει ἀνάγκη, εἶναι πολὺ
πλούσιος!

Αὐτὸ μᾶς φάνηκε παράξενο. Νομί-
σαμε πὺς ἐπειδὴ εἶναι τυφλὸς, θάνα
καὶ φτωχός. Μὰ μήπως δὲν εἶναι φτω-
χὸς καὶ δυστυχισμένος, ἀφοῦ στερεῖται
τὸ φῶς τῆς ζωῆς κι' ὅλες τὶς ὁμορφιές
τοῦ κόσμου;

Καὶ τί σκληρὴ εἰρωνία τῆς τύχης!
Νὰ τὸν κἀνὴ τυφλὸ κι' ὕστερα νὰ τὸν
φορτώσει μὲ τόσα πλοῦτη, σὰ νὰ τοῦ-
λεγε: «Τί περᾶζει πὺς δὲ θὰ βλέπεις;
Θάχης ὅμως χρήματα κι' αὐτὸ εἶναι τὸ
σπουδαιότερο στὴν ἐποχὴ σου! Τί νὰ
τὰ κἀνὴ τὰ μάτια χωρὶς τὰ χρήματα;»

Καὶ τί νὰ τὰ κἀνὴ τὰ χρήματα χω-
ρὶς τὰ μάτια, μὲς στὸ αἰῶνιο σκοτάδι,
πὺς δὲ βλέπει; Για νὰ διασκεδάξῃ ὁ-
πὺς ὁ ἄλλος κόσμος, ἢ γιὰ νὰ γίνῃ ἡ-
θοποιός, πρεσβευτής, ὑπουργός, προ-
θυπουργός;...

Αὐτὸς ὅμως ἔκανε κάτι καλύτερο. Τὰ
χρησιμοποιοῦσε μόνο γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἄλ-
λων, μόνο γιὰ φιλανθρωπικούς σκο-
πούς!

Αὐτὸς... ὁ τυφλὸς... ὁ πραγματι-
κὰ φτωχός... ὁ ἀπόκληρος τῆς τύχης,
νὰ κἀνὴ εὐτυχισμένος καὶ ν' ἀνακου-
φίξῃ ἄλλους, πολὺ πὺ πλοῦσιους απ'
αὐτόν, πὺ ἔχουν τὸν μόνον ἀληθινὸ
θησαυρὸ, πὺ αὐτὸς στερεῖται: τὸ
φῶς!... Τί σκληρὴ εἰρωνία τῆς τύχης
καὶ τί γλυκεῖα παρηγορία γι' αὐτόν!

— Κύριε, εἰστε δυστυχισμένος πὺ
δὲ βλέπετε; τὸν ρωτήσαμε.

Ἐκεῖνος χαμογέλασε.

— Μὰ γιατί νάμαι δυστυχισμένος;
εἶπε. Ἐγὼ βλέπω μ' ἄλλα καλύτερα
μᾶτια! Μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου!

Μιὰ μεγάλὴ συγκίνηση μᾶς πλημύ-

ρισε καὶ δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια
μας.

— Ναί, ἐξακολούθησε, Μὴ σᾶς φαί-
νεται παράξενο. Βλέπω ἓναν κόσμο ὡ-
ραῖο καὶ φωτεινὸ, ἔτσι πὺ τὸν θέλω
ἐγὼ!

Σὲ λίγο ὁ τυφλὸς ἐφυγε.
Κι' ὁκὸμὴ μου φαίνεται, πὺς ἀντη-
χοῦν στ' αὐτιά μου τὰ λόγια του: «Ἐ-
γὼ βλέπω μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου
ἓνα κόσμο ὡραῖο, ἔτσι πὺ τὸν θέλω
ἐγὼ!...»

Μυρτίλλη [Β]

ΤΟ ΞΑΝΑΡΧΙΝΙΣΜΑ

Ἐφθασε πιά κι' ὁ καιρὸς πὺ τὸ
σχολεῖν πάλι μ' ἀγάπη θὰ μᾶς δεχτῇ!
Θ' ἀφίσουμε τὰ παιγνίδια καὶ τὶς τρέλ-
λες καὶ θὰ καταπιαστοῦμε μὲ τὰ μα-
θήματα.

Τόσον καιρὸ τώρα τάχαμε παρατήρη-
σει καὶ λεύτερα ξεκουραζόμαστε.

Θυμᾶμαι, ὅταν πῆρα τὸ ἐνδεικτικὸ
μου, συλλογίστηκα: «Τέλειωσα, ἐπι-
τέλους, ὅλοι οἱ διαγωνισμοὶ καὶ μπρο-
στά μας ἔχουμε τόσο ξεκούρασμα...»

Τρεῖς μῆνες! Τί ἀτέλειωτο διάστη-
μα μὺς φαινόταν!

Κι' ὅμως σὰν ὄνειρο πέρασε κι' αὐ-
τό, στοῦ χρόνου τὸ γοργὸ γύρισμα.

Καὶ νὰ! τώρα ξανοίγεται μπροστά
μας ἡ ὡραία σχολικὴ ζωὴ. Ἀς διώξου-
με, λοιπόν, κάθε τεμπελιά! Ἀς ἐργα-
στοῦμε ὅλο τὸ χρόνὸ μὲ θάρρος κι' ἐ-
πιμονή, γιὰ νὰ διασκεδάσουμε τὸ ἐρχό-
μενο καλοκαίρι!

Ἀφανῆς Ἡρώας [Γ]

ΠΡΩΤΟ-ΠΡΩΤΟ

Κάθουμαι μπροστὰ στὴν ἀνοιγμένη
μπαλκονόπορτα κι' ἀπάνω σὰ γονατὰ
μου σκυμμένη, γράφω. Τῆς πέννας μου
τὸ ἐλαφρὸ τρίξιμο πνίγεται μέσα στὴ
μελωδία, πὺς ἔχυνται απ' τὸ διπλα-
νὸ ραδιόφωνο.

Λίγο ἀκόμα καὶ δὲ θὰ ξεχωρίζω τὶς
γοαμίες τοῦ χαριτοῦ. Μ' ἄρεσει τόσο
τὸ σύντομο αὐτὸ τῆς νύχτας φτάσιμο!
Μοῦ φέρνει στὸ νοῦ ἔτσι μὲ τὴ λίγη-
λίγη του ψυχρούλα τὰ χειμωνιάτικα
κεῖνα σουρουπιάματα, πὺ μὲ σηκωμέ-
νο τὸ γιακά τοῦ παλτοῦ μου, περῶν
γρήγορα-γρήγορα τοὺς διάφορους δρό-
μους, ἄλλοτε λασπωμένους απ' τὴ βρο-
χὴ κι' ἄλλοτε ξερούς απ' τὸ... ξερο-
βόρι.

Λαχτάρισα ὅσο ποτὲ λίγο φθινόπωρο
λίγη ψυχρούλα, λίγη ἀνατριχίλα μὲ
τρεμουλίλασμα—τὴν πρώτη—καὶ... λίγο
συνάχι. Ναί, μάλιστα, λίγο συνάχι απ'
ἐκεῖνα τὰ πρῶτα, πὺ καμμιὰ φορὰ
εἶναι βαρὺ κι' ἄγριο, μὰ ἐγὼ μέσα
στὸν ἐνθουσιασμό μου τὸ φαντάζομαι
ἐλαφρὸ καὶ περαστικὸ νά... σὰν κι'
ἐκεῖνο τὸ φευγάτο συννεφάκι... Τὸ
πρῶτο.

Στὸ γαλάζιο Ἀττικὸ μας οὐρανὸ, ἔ-
να δλόκληρο καλοκαίρι, τρεῖς μῆνες
γιεμάτους, οὔτε μιά ἀχνὴ ἀσπρη γραμ-
μὴ συννεφιάς δὲ φάνηκε καὶ σήμε-
ρα στὶς πέντε τοῦ Σεπτεμβρίου ἀγγάνεψα
στὸ βάθος τὴν πρώτη. Συννεφάκι μου
ἂν ἤξερες πόση χαρὰ, πόση ἐσωτερικὴ
εὐχαρίστηση δίνεις στὴ διψασμένη γιὰ
χειμῶνα, γιὰ κρύο, γιὰ βροχὴ ψυχὴ
μου!

Ἀγριο, ἴσως καὶ μεθαγριο ἡ πρώτη
φθινοπωρικὴ βροχὴ θὰ πέσῃ, θ' ἀ-
κούσω στὰ μισογεμμένα τζάμια τοῦ

παραθυριοῦ μου τὶς πρῶτες χοντρές
ψυχάλες μὲ κεῖνο τὸ γλυκὸ τους κρότο.
Γλυκεῖα μουσικὴ! πὺ γλυκεῖα κι' απ'
αὐτὴ πὺ απ' τὴ Βιέννη ἢ τὴ Βέρνη ἢ
τὸ Μιλᾶνο, ἔρχεται σὲ μένα ἀπὸ δίπλα.

Κι' ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγο ὁ ἥλιος
βγῇ, θὰ μοῦ φανῇ ἀκόμα πὺ γλυκὸ τὸ
ξέσχιμα τοῦ πρώτου σύννεφου μπλό-
ρας απ' τὶς χρυσεῖς τοῦ ἡλίου ἀχτίδες,
φθινοπωρικτικὲς κι' αὐτὲς—οἱ πρῶτες—
—Κι' ὕστερα ἀπὸ δέκα, δεκαπέντε
μέρες φορώντας τὸ παλτὸ μου—τὸ μόν-
ο καλοκαιριάτικο—θὰ βγῶ ἔξω κι' ἴ-
σως ἴσως θ' ἀκούσω ἀπὸ κανένα στε-
νὸ «Κάστανα ξεστᾶσα!» Τὰ πρῶτα
κάστανα.

Μίνυ Μάους [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμὰ στὸν περιεργὸ Τάκη:

— Παιδί μου, ἡ περιέργεια εἶναι πολ-
λὺ κακὸ ἐλάττωμα. Νὰ κι' ἡ γυναῖκα
τοῦ Λῶτ, πὺ γύρισε καὶ κοίταξε πίσω
τῆς, ἔγινε στηλὴ ἄλατος.

Κι' ὁ ἀδιόρθωτος Τάκης:
— Τουλάχιστον πρόφτασε νὰ ἰδῇ τί
ποτε;

Ἀτλαντεῖς

Ἡ Κλέφτης τοῦ 21 θέλει νὰ τεμπε-
λιάσῃ καὶ τηλεφωνεῖ στὸ σχολεῖο του.
— Ὁ γιὸς μου εἶναι σήμερα ἄρρω-
στος καὶ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ἔρθῃ στὸ
σχολεῖο.

— Καὶ ποῖος εἰσθε, παρακαλῶ, ρω-
τάει ὁ δάσκαλος.

— Ὁ μπαμπᾶς μου! ἀποκρίνεται ὁ
Κλέφτης τοῦ 21, μὲ χοντρή-χοντρή
φωνή.

Γκρινιαρογατίτσα

Τὸ βράδυ τὴν ὥρα τοῦ τραπεζιοῦ ἔ-
σβυσαν τὰ φῶτα. Κι' ὁ Θανάσης φω-
νάει στὴν ὑπηρετρία:

— Μαρία, ἀναψε γρήγορα ἓνα φῶς,
γιατὶ ἔχασα τὸ στόμα μου.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879 — 1893) ἀπὸ
τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν
ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος,
καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, τα-
χυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ.
28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ.
40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894 — 1934), ἀπὸ
τοὺς ἐκδοθέντας 41 τόμους ὑπάρχουν
οἱ 40 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντλη-
θῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἔ-
των 1894 — 1928 τιμωρίζονται ἑκαστος (ἔκ
σελίδων 416) ἀρραφὸς δρχ. 80 καὶ ραμ-
μένος δρχ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929,
1930, 1931, 1932, 1933 καὶ 1934 τι-
μωρίζονται ἑκαστος (ἔκ σελίδων 624) ἀρρα-
φὸς δρχ. 110 καὶ ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου
προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ
Ἐσωτερικόν δρχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρχ.
15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
δρχ. 35 εἴτε ἀρραφὸς εἴτε ραμμένος.

Χαίρω πολὺ, **Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα,**

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς **Εὐριπίδου**
τὴν 26 Σεπτεμβρίου 1935

Ὁ **Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπα-
ρι τῆς Ἰταλίας, συνεργάζομενος μὲ τὴν
«Διάπλωση», διοργανῶσε διεσβεδομα-
διαῖες εἰδικὲς ἐκπομπὰς γιὰ τὰ Ἑλλη-
νόπουλα, τόσο τοῦ Ἐσωτερικοῦ ὅσο
καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἐ-
ξωτερικοῦ ὡς ἐξῆς: Κάθε Σάββατο,
ὥρα (Ἀθηνῶν) 9 ἕως 9, 20' μ. μ.
πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιά Κά-
θε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ἕως 9,
20') πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παι-
διά. Γίνονται καὶ παντοῖοι παιδικοὶ
Διαγωνισμοί.**

Κι' ἄλλη ἀλλαγὴ βλέπετε σήμερα στὸ
πρόγραμμα τοῦ **Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ**
Μπαρι: Στὸ ἐξῆς, οἱ διαπλωσιακὲς ἐκ-
πομπὰς θὰ γίνονται Πέμπτη καὶ Σάββατο
βράδυ, τὴν ἴδια ὥρα, ἀπὸ τὶς 9 ὡς τὶς
9, 20. Καὶ τοῦτο γιὰτὶ τὰ παιδιά παρα-
πνέθηκαν πὺς τὸ Σάββατο, πὺ ἡ ἐκπομ-
πὴ γινόταν ταπόσιμα ἀπὸ τὶς 7, δὲν μπο-
ροῦσαν νὰκοῦνε τίποτα ἀπὸ τὰ πολλὰ πα-
ράσιτα αὐτῆς τῆς ὥρας. Τώρα, πολλὰ
μικρὰ παιδιά στὶς 9 τὸ βράδυ κοιμοῦνται.

Τὸ ἐξῆς, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; «Δύο κακῶν
προκειμένων τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον». Καὶ
παρὰ νὰ μὴν ἀκούνη τὸ Σάββατο ὅλα τὰ
παιδιά, προτιμώτερον νὰ μὴν ἀκούνη μόνο
ὅσα κοιμοῦνται...
Παπουτωμένε Γάτε, ἓνα παλιὸ σου
γράμμα, ἀπὸ 4 Αὐγούστου, τὸ βρήκα φυ-
λαγμένο μὲ τὰναπάντην καὶ δὲν θυμοῦμαι
ἂν σοὺ ἀπάντησα ἢ ἂν τὸ φύλαξα ἐκεῖ
κατὰ λάθος. Θὰ σοὺ πῶ λοιπὸν μόνο, ἂν
δὲν σοὺ τὸ εἶπα, πὺς ἔχω ὑπόλοιπο στὴ
διάθεσὴ σου δρχ. 38, 20.

Ναί, **Μακεδονικὸν Ἐντελβαῖς,** αὐτὰ
εἶναι τοῦ Θεοῦ τὰ θελήματα καὶ πρέπει
νὰ ὑπομεινόμεναι τὶς δοκιμασίαις... Ὡστόσο
τὸ γράμμα σου μ' εὐχαρίστησε γιὰτὶ ἔμα-
θα νέα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ. Ἐλ-
πίσω νὰ μοῦ ξαναγράψῃς γρήγορα—καὶ
πὺ εὐανάγνωστα, νὰ ᾄδῃς.
Ἰδέα, ἔκαμα λάθος πὺ σοὺ ἀπήντη-
σα μὲ τὸ ἄλλο, γιὰτὶ αὐτὸ σοὺ ἔχω ἐγκρί-
νει. Τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαδῶ μετὰ τὴ
σειρὰ του καὶ θὰ σοὺ πῶ. Εὐχόμαι καλὸ
χειμῶνα καὶ νὰ μὴν ξαναπεράσῃς ποτὲ
τέτοιον καλοκαίρι. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ
πάντησῃς σ' ὅλους τοὺς ἔκτάκτους, σ' ὁ-
σους θέλεις μόνο.

Μπράβο, Αὐγουστιᾶτικο Δειλινὸ, πο-
λὺ εὐκολὰ διαδῶν τὰ γράμματά
σου κι' ἔτσι νὰ μοῦ γράψῃς πάντα. Ὅσο
γιὰ μερικὰ λάθη πὺ κάνεις, ἐλπίζω νὰ
μὴν εἶναι γιὰ πολὺν καιρὸ: γρήγορα θὰ
μάθῃς καὶ καλὴ ὀρθογραφία. Ὁ κανονι-
σμός τῆς Σελίδος Συνεργασίας εἶναι αὐτός:
Στέλνεις σήμερα ἓνα κομμάτι δὲν μπορεῖς
νὰ στείλῃς ἄλλο ἂν δὲν ἰδῇς τὸ πρῶτο ἢ
στὴ Σελίδα ἢ στὶς Ἀπορρίψεις. Περιμένα
λοιπὸν νὰ μάθῃς τὴν τυχὴ αὐτῶν πὺ μοῦ
ἔστειλες, καὶ τότε μοῦ ξαναστέλνεις.
Γαλαξειδιώτικον Καράβι, θὰ εἰδῇς τὴν
ἐγκρίσιν τοῦ νέου σου ψευδωνύμου μὴν ἀ-
φήσῃς ὅμως καὶ τὸ παλιὸ, πὺ εἶναι τό-
σο... χαρῶμενο. Εἶδες τί ὠραία πὺ πέ-
ρασε στὸ Γαλαξειδί, κοντὰ στὴ γιγὰν
καὶ μὲ τὰ καλὰ Διαπλωσιόπουλα πὺ βρή-
κες ἐκεῖ καὶ μιλοῦσατε ὅλο γιὰ μένα. Ἐ,
τώρα, πάλι στὴν Ἀθήνα, ὅπου σὲ περιμέ-
νουν τὸ «ἔσσο σου γραφεῖα» στὸ σπῆτι
καὶ τὸ ἀγαπημένο σου σχολεῖο...

Χαίρω πολὺ, **Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα,**

πὺ θὰ σ' ἔχω τώρα ἐδῶ. Μὴ στενοχω-
ρεῖσαι καὶ σιγὰ-σιγὰ πολλὰς Διαπλωσι-
οῦλες θὰ γνωρίσῃς καὶ θὰ τὶς κάμῃς ἀ-
γαπημένες σου φίλες ὅπως ἐκεῖνες πὺ ἄ-
φησες στὴν πατρίδα. Ἀμα ταχτοποιηθῇς
στὸ νέο σπῆτι, ἔλα κανένα βραδάκι στὸ
γραφεῖο μου, νὰ σὲ γνωρίσῃ καὶ ὁ κ. Φαί-
δων πὺ εἶναι πατριώτης σου. Ζωγραφικὴ
λοιπὸν θὰ σπουδάσῃς;

Φυσικὰ, **Δευκοπυργιώτη,** θάραίσῃς
τὴν ἀλληλογραφία τώρα πὺ ἀρχίζει τὸ
σχολεῖο. Εἶσαι στὴν τελευταία τάξη, θέ-
λεις νὰ πάρῃς τὸ ἀπολυτήριό σου μὲ ἄ-
ριστα καὶ πρέπει νὰ μελετᾷς πολὺ. Πάντα
ὁμῶς ἐλπίζω νὰ βρισκῇς λίγον καιρὸ νὰ
μοῦ γράψῃς, ἔστω μιά φορὰ τὸ μήνα.
Φαντάζομαι τί ὠραία περνᾶτε τώρα ἐκεῖ
μὲ τὴν Ἐκθεσὴ. Σοὺ ἔστειλα λυσόχαρτο.

Στὶς ἀπορρίψεις τοῦ 42 φύλλου, ἓνα
κομμάτι μὲ τὸν τίτλο «Μπετόβεν» ἀναφέ-
ρεται μὲ τὸ ψευδὸνυμο **Σίγκφριντ.** Ἀλλὰ
ἡ **Σίγκφριντ** μοῦ γράφει πὺς δὲν εἶναι
δικό της. Φαίνεται λοιπὸν πὺς ἔγινε λά-
θος στὸ ψευδὸνυμο. Μὴν εἶναι τοῦ **Σπερί-
κηνδ** πὺ κάπως μοιάζει;

Ἀφανῆ Ἡρώα, μόνο οἱ Ἀσκήσεις πὺ
ἔχουν πολλὰπλὸ ἀριθμὸ—Μαγικά Γράμ-
ματα κτλ.—μποροῦν νὰ λύονται ἐν μέ-
ρει, δηλαδὴ νὰ λείπουν ἀπὸ τὴ λύση μιὰ-
δὺο λέξεις, πὺ ὁ λύτης δὲν μπόρεσε νὰ
τὶς βρῇ καὶ δὲν θάταν δικίον νὰ πᾶνε χα-
μένες ἐκεῖνες πὺς βρῇς. Μιὰ Ἀσκήσιν,
ὅποθες, ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς Ἐρωτή-
σεις (Δογματικτικῆς, Ἱστορικῆς, Ἀποσδο-
κτικῆς) καὶ φέρει τοὺς ἀριθμοὺς 451—453.

Ἄν ὁ λύτης ἀπαντήσῃ σωστὰ καὶ στὶς
τρεῖς, θὰ τοῦ λογαριασθοῦν τρεῖς «ὀρθαὶ
λύσεις». Μπορεῖ ὅμως νὰπαντήσῃ μόνο
στὶς δύο ἢ καὶ μόνο στὴ μιὰ, καὶ τότε
θὰ τοῦ λογαριασθοῦν δύο ἢ μιὰ «ὀρθαὶ λύ-
σεις». Τὰ Σχήματα κι' οἱ Ἀκροστιχίδες,
πὺ ἔχουν ἓνα μόνο ἀριθμὸ, κι' ἄς ἀποτε-
λοῦνται ἀπὸ πολλὰς λέξεις, πρέπει νὰ λύ-
νονται ἐξολοκλήρου. Καὶ μιὰ λέξη νὰ
λείπῃ—ἀπὸ ἓνα Ψαροκόκκαλο, ἓνα Δι-
κτυθὸ κτλ.—ἡ λύση δὲ θὰ λαγαριασθῇ
ὡς ὀρθή. —Ὅχι μόνο τὴ Συλλογὴ Ἀσκή-
σεων, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἄλλο μοῦ στέλνεις κα-
νείς, ἐκτὸς ἀπὸ γράμμα, μπορεῖ, ἂν θέλῃ,
νὰ τὸ βάζῃ σὲ ἀνοιχτὸ φάκελο ἢ ταῖνια,
γράφοντας ἀπὲξ «χειρόγραφο», καὶ νὰ
πληρῶνῃ λιγώτερα ταχυδρομικά, παρ' ἂν
τὸ ἔστειλεν ὡς γράμμα. Περαιτέρω τῆς
μαμμάς. Ἡ κυρία Ε. βρίσκεται ἀκόμα σὲ
ἀνάρρωση. Εὐχαριστοῦμαι.

Ἀκούστε ἀγάπη πὺ μοῦ ἔχει ἡ **Ντά-
λια.** Ὅχι μόνο θὰ μὲ παίρνῃ ὅσο ζεῖ, ὅχι
μόνο θὰ μὲ μεταβιβάσῃ στὰ παιδιά της καὶ
στὰ ἐγγόνια της, ἂν τῆς δώσῃ ὁ Θεός,
ἀλλὰ καὶ στὴ διαθήκῃ της ἀκόμα θὰ
γράψῃ: «Οἱ κληρονόμοι μου νὰ μὴ μπο-
ροῦν νὰ πάρουν τὴν κληρονομίαν, ἂν δὲν ἔ-
χουν πάντα τὴν Διάπλωση σπῆτι τους». Πὺς
σᾶς φαίνεται; —Ναί, μπορεῖς νὰ μοῦ στεί-
λῃς 50 ἢ 100 δρ. καὶ νὰ σοὺ ἀποστέλῃ λο-
γαριασμὸ, ὅπως τὸ κάνουν πολλοὶ γιὰ τὸ
καλὸν. Ἀλλὰ καθε φορὰ πὺ θὰ μοῦ
κάνῃς παραγγέλια, δὲ ὅποιοιδήποτε ψευ-
δωνύμο σου, νὰ μὴν ἐσχεῖς νὰ μοῦ λὲς νὰ
πάρῃ τὸ ἀντίτιμὸ ἀπ' τὸ λῆμό σου.

Ὁ **Βάσιγκτον** εἶδε στὴν ἐφημερίδα
πὺς ἓνας ἄγνωστος φιλόσοφος ἔδωκε
στὸ Ὑπουργεῖο Ἑκτελεστικῆς 40 ἐκατομμύρια
γιὰ νὰ γίνουν Δημοτικὰ Νοσοκομεία. Νὰ
λοιπὸν, λέει, πὺ οἱ πλοῦσοι κοιτάζουν
τοὺς φτωχοὺς κι' ἔχει ἄδικο ἡ **Ἐμμα
Μόρελαν** νὰ εἶναι τόσο ἀπιστοδοξῆ. Μὰ
τῆς τὸ εἶπα κι' ἐγὼ. Στὸν τόπο μας μὰ-
λιστα ἡ φιλοφροσύνη εἶναι μεγάλη καὶ
κάνει πολλὰ.

Ἐχεις δικίον, Ἀτλαντεῖς, τὰ φυλλάδια

τῆς Γ' Τριμηνίας εἶναι 14—συνέπεσε δη-
λαδὴ τὰ Σάββατα τῶν τριῶν αὐτῶν μηνῶν
νὰ εἶναι 14—ἐνῶ τὰ λυσόχαρτα μιᾶς δε-
σμίδας εἶναι μόνο 13. Μπορεῖτε ὅμως
νὰ γράψετε στὸ δέκατο τρίτο σας λυσό-
χαρτο τὶς λύσεις καὶ τῶν δύο τελευταίων
φύλλων τῆς Τριμηνίας, 39ου καὶ 40ου,
καὶ ἔτσι τὸ πρᾶγμα διορθώνεται. Ἐννοεῖ-
ται ὅτι ἂν δὲν φθάνῃ τὸ χαρτί γιὰ τόσες
λύσεις, μπορεῖτε νὰ κολλήσετε στὸ τέλος
ἓνα κομμάτι ἀπὸ δικό σας, πὺ ἐ

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τους φίλους της: **Ξανθὸν Δόκιμον** (ἔστειλα λυσοχαρτο καὶ ὁ τετράδιον· ὁ μπαμπὰς θὰ ἐπιτρέψῃ βέβαια καὶ στὸ Γεώργιο νὰ πάρῃ ψευδώνυμο μὲ τὸ νέο χρῶμα) **Σίγκφριντ** (ἔχω μπροστά μου τὸ γράμμα σου τῆς 19 Σεπτεμβρίου· μὰ πῶς νὰ τὸ διαβάσω, παιδί μου· ἔτσι ἄσπρο καὶ κακογραμμένο πού εἶναι· κατάλαβα μόνο πῶς ἦσουν ἄρρωστη καὶ χάρηκα πὺν ἔγινες καλά) **Μαγεμένην Ἀκρογιαλιὰν** (ὦρατα! σὸς ἔστειλα Ὀδηγὸ καὶ περιμένω) **Γαρυφάλο** (σὸς ἔστειλα τὸν τόμο ὡς ταχυδρομικὸ δέμα· σὸς ἔστειλα καὶ τὸν Ὀδηγό· ἔ, τώρα ἀρχίζει τὸ σχολεῖο κι' ἡ πλήξη τελειώνει· γιὰ τὰ μάτια σου νὰ κάνῃς πιστὰ ὅ,τι σὸς λέει ὁ γιατρός, καὶ μὴν τὰ παρακουράζῃς μὲ πολὺ διάβασμα· ὅσο γιὰ τὰ κομμάτια σου, ἀφοῦ εἶναι ἀπὸ τόσο καιρὸ καὶ δὲν εἶδες τίποτα, θὰ χάθηκαν καὶ στείλῃς ἄλλα) **Βιόλαν** (ἔτσι εἶναι· λύπη τώρα πού ἀφίενε τὴν ἐξοχή, μὰ καὶ χαρὰ πού ἀρχίζει τὸ σχολεῖο· καὶ πάλι μεθαύριο, λύπη πού θάφῃς τὸ σχολεῖο, καὶ χαρὰ πού θὰ ξαναπαῖς στὴν ἐξοχή· νόστιμα τὰ Π. Πνεύματα) **Θάλειαν** (ἔξετέλεσα· οἱ λύσεις δέκτες) **Διγενή Ἀκρίταν** (νομίζω πῶς σὸς ἀπάντησα ὅ· ἔκεινο τὸ γράμμα τώρα τελευτήσῃ· ἐπομένως θὰ ἔλαβα καὶ τίς λύσεις) **Ἀργίμι** (Ὀδηγὸν καὶ Κατάλογο σὸς ἔστειλα· γραμματοσυλλέκτην δὲν ξέρω σὺ θὰ βρῇς μὲ Μ. Ἀγγελία) **Δόνιφαν** (ἔλαβα· χαίρω πού σὸς ἀρέσουν ὅλα τὰ μυθιστορήματά μου· ἔ, γρήγορα θὰ σὸς λυθοῦν οἱ ἀπορίες γιὰ τὸν Φακίρη...) **Πρόμαχον τῆς Ἐλευθερίας** (ὦρατα τὰ Π. Πνεύματα, ἀρκετὰ θὰ δημοσιευθοῦν) **Χρ. Ἀνταχόπουλον** (γράμμα τῆς ἀδελφῆς σου μὲ 50 ὄρ. δὲν ἔλαβα) **Μαστροχαλαστήν** (συγχαρητήρια γιὰ τὸ 10 καὶ καλὴ ἐπιτυχία στὶς εἰσαγωγικὰς· ἔστειλα τὰ δυὸ φύλλα· δέσμο τόμων δὲν ἀναλαβάνω· ὁ «Ἀκόλουθος τοῦ Μ. Ναπολέοντος» εἶναι στὸν τόμο τοῦ 1897) **Φαίδωνα Κ. Πιλαφίδην** (ἔστειλα· χαίρω γιὰ τὴ γνωριμία) **Ἀρετὴν Καλαντζοπούλου** (Ὀδηγὸν ἔστειλα) **Χωρὶς Φτερά** (ὦρατο ὅπως πάντα τὸ γραμματάκι σου· ἡ Βρυσούλα εἶχε στείλῃ λύσεις τῶν τριῶν πρώτων φύλλων τοῦ 267 Διαγ. καὶ γι' αὐτὸ ἀναφέρεται· σὺ δὲν εἶχες στείλῃ καὶ δὲν ἀναφέρεται) **Ταξιδιώτην** (τὰ ἔλαβα ὅλα) **Μαργαρίταν** (ἔλαβα· τετράδιον καὶ λυσοχαρτο ἔστειλα) **Ἰοκάντερο, Καρδιοκλέφτραν, Μάνον** κτλ. **Εἰς** ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Σεπτεμβρίου, θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 275ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Νοεμβρίου.

557. Δεξιγρφος

Μιά νότα ἀπὸ τὴ μουσική,
Μ' ἐπίθετο ἐνωμένη,
Κάνει μεγάλο ποιητὴ
Ποῦ ἀθάνατος θὰ μὲνῃ.

Τρύπα στὸ Νερό

558. Λογοπαικτικὸς Δεξιγρφος

Τάλφάβητο ἂν δώσῃ
Μονάχα ἓνα Α,
Δέντρο θὰ ξεφυτρώσῃ
Ποῦ φτάνει τί ψηλά!

Πιταϊτικὸς

559. Ἀναγραμματισμός

Ψάρι ἀπ' τὰ κοινὰ γνωστά,
Ποῦ τὸ τῶς ψητό, βραστό,
Ἄν τὸ ἀναγραμματισθῇ,
Κάτι γράφεις καὶ σ' αὐτό,
Γιὰ τοὺς ἄλλους μυστικὸ,
Διπλωμένο, θὰ τὸ κλείσῃς.

Κρυφὸ Σχολεῖο

560. Δημῶδες Αἶνιγμα

Κόκκινο ἔξω σὰ φωτιά,
Μὰ φωτιά δὲν εἶναι·
Ἄσπρο μέσα σὰν τυρί,
Μὰ τυρί δὲν εἶναι·
Ποντικὸ ἔχει οὐρά,
Ποντικὸς δὲν εἶναι·

Τί εἶναι;

Ἄσπρο Ἀραπάκι

561. Ψαροκόκκαλον

```

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

```

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀναγινωσκονται: μυθολογικὸν τέρας, πόλις βοιωτική, πόλις θεσσαλική, ἀγριὸν ζῶον, προῖον ἐντόμου, εὐώδης ἄνθος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ὕψωμα γῆς.

Κεραμίδιος Γάτος

562-566. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ῥασις, κῶνος, κῦτος, Τάγος, ἄλμα.
Μυρτίλλη

567. Ἐπιγραφή ἐξ Ἀκροστιχίδος

```

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

```

Τὰ τρίτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων νὰ τεθοῦν εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερίσκων (κατὰ σειρὰν, ὁρίζοντως ἐκ τῶν ἄνω) καὶ θὰ σχηματισθῇ Ἐπιγραφή, τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:

1, Σκύθης φιλόσοφος· 2, Μουσικὸν ὄργανον· 3, Ὁρασιότατη ἀρχαία βασίλισσα· 4, Θηβαία βασιλόπαις· 5, Θεὸς ἡ πλανήτης· 6, Γένος ἡ δηλητήριον· 7, Ἀρχαῖος λυρικὸς ποιητής· 8, Ἀγώνισμα· 9, Μέγας ἀρχαῖος βασιλεὺς· 10, Φυτόν ἐξ οὗ βαφὴ· 11, Πόλις τῆς Πελοποννήσου· 12, Χώρα τῆς Ἀσίας· 13, Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας.

Αἰώνιος Θρύλλος

568. Φωνηεντόλιπον

οντ - τς - γρψ

Κομήτης

569. Γρίφος

```

        ις
ις ις ις  Β'  ις ις
ις ις ις      ις ις
                ις
                Σφιγξ

```

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 29

386. Γαυγάμηλα (γάβ! γᾶ, μῆλα).— 387. Ζολὰς (ζῶ, λᾶ).— 388. Βῆλος-Μῆλος-Ἀῆλος.— 389. Ὁ σάλος, ἡ σάλα, τὸ σάλι.— 390.

Ι Ω Σ Η Π Ο Σ 391. ΜΕΝΕΛΑΟΣ
Ω Κ Ρ Υ ("Ἐλενος, ναός, λᾶ-
Σ Κ Η Π Ι Ο Ν λος, ἄμνος, ὄνομα,
Η Π Α Ε Σᾶμος).— 392-396.
Π Ρ Ι Α Μ Ο Σ Διὰ τοῦ ΝΤΟ: μαν-
Ο Ω Ο Ι τολίνο, ἀντοχή, ἐν-
Σ Υ Ν Ε Σ Ι Σ τὸς, πόντος, σύντο-
μος.— 397. ΙΑΦΕΘ-ΙΣΑΑΚ ("Ἰππίας,
Ἄμζός, Φάλαινα, Ἐκλᾶ, ΘουΚυδί-
δης).— 398. Μῆ μου τοὺς κύκλους τά-
ραττε.— 399. Ἀπὸ κακὸ καλὸ δὲ βγαί-
νει (ἀπὸ καὶ καλὸ, καλὸ δ', εὐγ' ἐν ι).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΕ'—567]

Παρατείνω (ΑΕ'—394). Διαπλάσσω-
λα-ες, λάβετε ὅλα μέρος στὸν πρω-
τότυπο αὐτὸν διαγωνισμό. Δῶρα ἐκλεχτά!
Ντίνος Θώμης

[ΑΕ'—568]

Ἐξακολουθῶ ἀνταλλάγῃν Μ. Μυστικῶν.
Δ/οις (ΑΕ'—517).

Ἀδουσιτιτικὸν Δειλινὸν

[ΑΕ'—569]

Ἐξακολουθῶ ἀνταλλάγῃν Μ. Μυστικῶν.
Ἐλπίζω νὰ λάβω ἀπὸ ὅλους-ες.

Ξανθὸς Δόκιμος

[ΑΕ'—570]

Θλιμμένη Γοητεία, Ἀργυρὸν κατενθου-
σιασμένη... ἄμα γίνῃ ἡ... θὰ
σοῦ γράψω. Καρδιοκλέφτρα

[ΑΕ'—571]

Ρόξα-Λίνα, στείλῃς στὴν Ἱδία διεύθυνσι-
(ΑΕ'—135). Ζουζού, Χανουμάκι

[ΑΕ'—572]

Αγαπημένη μας Μύρτις, χίλιες εὐχού-
λες στὴ γιορτούλα σου.

Ζουζού, Ἀελλώ

[ΑΕ'—573]

ΠΡΟΣΟΧΗ! Ἡ νέα Δ/οις τῆς «Θριαμ-
βευτικῆς Αυτοκρατορίας»: Κυ-
ρίους Ἀδελφούς Παπαρηθοπούλους, διὰ
Τζώρτζ Ράφτ (Θ. Α.) Πύργον.
ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

[ΑΕ'—574]

ΙΒΑΝ, μὲ μεγάλη χαρὰ σὲ δεχόμεθα·
Γράψε μας. ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

[ΑΕ'—575]

Ἀνδριωτάκι, Χαδιάρια, ἔστειλα τε-
τραδιάκι· ἀνταποδώσατε. Φοίβη, σύμ-
φωνοι. Κορφιατόπουλο

[ΑΕ'—576]

Προκηρύσσω τρίδραχμον μηνιαῖον δια-
γωνισμόν ἀγράφων τοπείων. Βραβεῖα
ἐκλεκτά. Ζητῶ ὑποστήριξιν ἰδίως ἀπὸ τοὺς
φίλους μου. Κορφιατόπουλο

[ΑΕ'—577]

Βέδα, θερμὰ συγχαρητήρια κι' εὐχὰς
γιὰ τοὺς γάμους σου.

Ἀργάμπελη, Πειραιωτάκι

[ΑΕ'—578]

Ἀνεχώρησαν ἐκ Ζακύνθου οἱ: Γραμμα-
τεὺς Ἐλεῦθερη Ψοχή καὶ Ταμίας Μέ-
γας Μογγόλος. Ἐξελέγησαν τοιοῦτοι οἱ:
Γάργαρη Βρυσούλα καὶ Ἀγγουρολογιώτα-
τος. Οἱ ἀναχωρήσαντες διωρίσθησαν ἀντι-
πρόσωποι Κομοτινῆς.

ἘΛΕΥΘΕΡΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

[ΑΕ'—579]

Ο [ΑΕ'—478] διαγωνισμός, παρατείνε-
ται ἐπὶ μῆνα. Εὐγενικά διαπλάσσω-
πουλα, νὰ περιμένουμε;

«Ἐλεῦθερη Συντροφία»

[ΑΕ'—580]

Ἀλλαγὴ διεύθυνσεως: Ἀλίκη Πάπα-
δοπούλου, Δελφῶν—25ης Μαρτίου,
ἀριθ. 64, Θεσσαλονίκην, διὰ: Καρμίνια

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομεῖται παρακαλοῦνται νὰ δη-
λώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυν-
σιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες
καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς
νέας ταϊνίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα
διὰ τὴν ἀπόλειαν τῶν φυλλαδίων των.